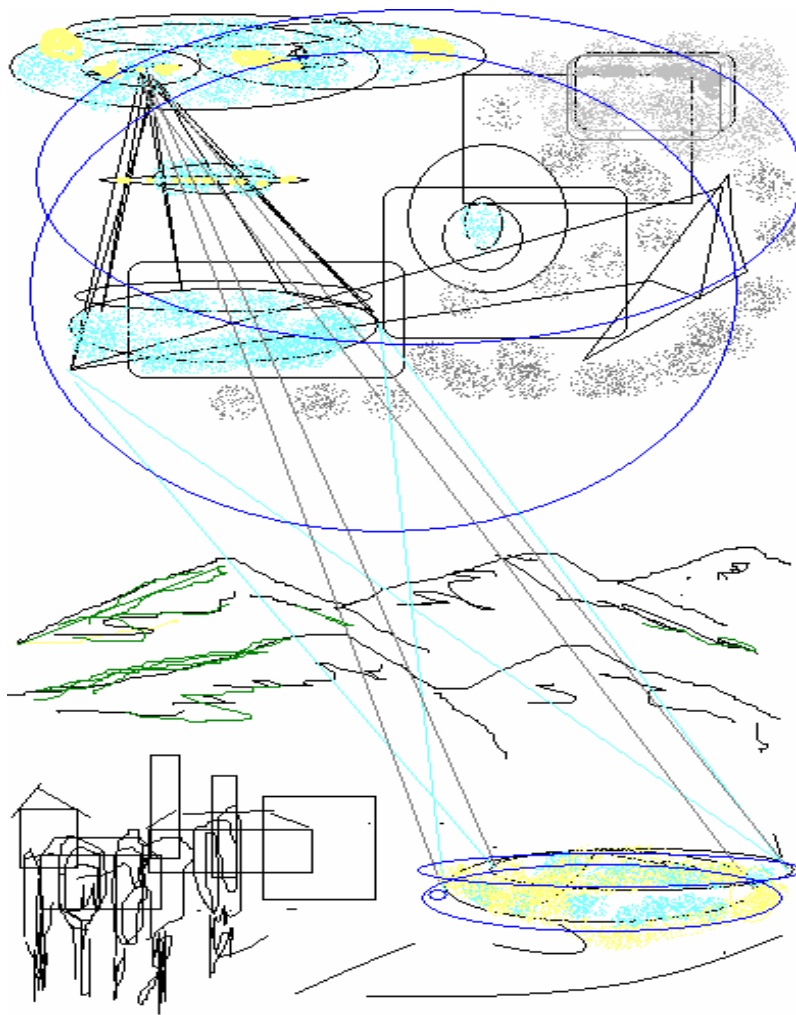

FETYKÓ JUDIT

Szabad áramlások

(Science fiction-szerű írások)

A könyv (virtuális) borítóját a szerző tervezte

Ezek az írások nagyrészt internetes irodalmi listákon jelentek meg az elmúlt években. Néhány (papíron is) megjelent: antológiákban, vagy tíz éve az X-Magazinban (ez sajnos megszűnt), az elmúlt években az Új Galaxis című periodikában. Vannak köztük, amelyek bekerültek Norris-sci-fi bibliográfiája AB –be is.

TARTALOMJEGYZÉK

AZ ÁMENIG.....	5
A LÁTHATATLAN KOR.....	7
VILLANÁSOK.....	9
AZ ÖTSZÁZADIK ÉV.....	11
EGYENSÚLY.....	13
LAZÍTÁS.....	18
MEGKÍSÉRTÉS.....	21
A TÖKÉLETES TALÁLMA NY.....	23
EGYEDÜL.....	27
VARIÁCIÓK SÁRKÁNYRA.....	31
A FÜGGETLENSÉG NAPJA.....	34
JELZÓFÉNY.....	36
VIRTUÁLIS.....	38
BÜNTETŐBOLYGÓ.....	41
LOPAKODÓ.....	44
SZIVAR.....	46
VALAHOL.....	47
RENDSZÁMTÁBLA.....	48
SZABAD ASSZOCIÁCIÓK.....	50
EGY CSEPPNYI VÍZ.....	53
... MOST ÉS MINDENKOR.....	55

AZ ÁMENIG

Mint minden, ez a találkozás sem volt véletlen. Az isteni elrendeltettség, a sors, mondható bárhoggy.

Jelenlétét nem igyekezett eltitkolni, már az első találkozáskor tréfaként kimondatta nevének egy változatát, hogy tudassa velük, nincsenek egyedül, hogy felismerjék — mert ezek olyanok, akik felismerik — a jelenlétét, időnkénti uralmát. Hosszú ideje magányosnak érezte magát, noha ez a magát kifejezés kizárólag lelki értelemben értendő.

Mindent kipróbált; a legszörnyűbb álmokkal és a szorongás legszélsőségesebb határeseivel kínozza létének biztosítóját, néha egészen elképedt, hogy ennek ellenére az megőrizte szabad akaratát és nem tébolyodott meg. Valamikor alkotó, célratörő volt, ezeket másban sem gátolta. Boldogtalanságában mindent megtett a fizikai lét megőrzéséért. Igyekezett az öröm és a szeretet helyét bizalmatlansággal és szorongással kiszorítani.

Legnagyobb meglepetésére nem tudott annyira közéjük furakodni, hogy ellenszenvessé váljanak egymás számára. A hirtelen fellobbanó, azonnal egyforma magasságba emelkedő pozitív érzelmek őt blokkolták, szokásával ellentétben annyira megzavarodott, hogy hetekig visszahúzódott. Végül is kimondatta egyik nevét, de nem érte el azonnali célját. Várt.

Az isteni tűz lobogásában észrevette társa lelkére kapaszkodott kísérőt. Megpróbált kapcsolatba lépni vele. Az nem reagált a közeledésre, elzárkózott, taszító hullámokat küldött, veszélyesnek ítélte a közeledést. A taszító hullámok nem érték el céljukat. A társ ezekről ismerte fel, hogy biztosan jelen van, ezzel árulta el, hogy valóban létezik.

Mostanáig senki nem merte őt így megközelíteni. Összezavarodott. Hiú akarnoksága nem hagyta nyugton, próbált közéjük férközni. Próbálkozásai során ő maga sérült meg, ez nagyon ellentétben volt eddig megszokott játékaival, ahol a sérüléseket kizárólag ő oszthatta, s kacagott annak száján, akinek lelkét összetörte.

A társ felismerte. Nem akart erőszakosan kapcsolatba lépni vele. Figyelte, kereste a gyöngye pontjait s hamarosan megtalálta azokat.

Ismét megpróbált gondolatilag beszélni vele.

— Hagyj! Nem érsz el semmit! — rúgta vissza a hullámot.

— Nem akarok tőled semmit. Te nem vagy képes semmire. Egyedül halott vagy. Szeretetre vágyol.

— Szeretetre? Szeretetre? Szeretni. — visszhangozta számtalanszor.

A társ nem foglalkozott vele tovább, napokig hagyta, rágódjon a szeretet gondolatán.

Rémálmai vannak, mióta megpróbált kapcsolatba lépni vele. Felismerte, hogy ez álom, nem ébreszti fel magát, tudatosan hagyja, hogy álmodja tovább.

Válaszol a társnak, de csak ha az alszik.

— Szereted! Szereted! — kiáltja a társnak, irigyen sikoltva.

A társ álmodik, álmai a lélek hajdani testi valójának színhelyein járnak, fizikai létének eseményeit mutatják.

— Szereted! — rikolt, de a társ tudja, ez álom, bármikor felébresztheti magát belőle.

— Neked is ilyen szeretet kell. — válaszol a sokadik álom után ébren, gondolati üzenettel a társ. — Pont ez a szeretet kell neked is.

Nincs válasz. Rémült gondolkodás. Csapongva próbálja nem elhinni, hogy lényege már nem titok. Sebezhető, ő, aki eddig sebeket osztott.

A társ nem engedi el, nem hagy időt, hogy ismét megerősödjön. Napjában többször azonosítja önmagával, látnia kell szellemtestvéreit, akiknek rendben volt az átlépés, kik őt várják, csak el kell döntenie mikor lép át. Nincs ideje kínozni befogadját. Az új felismerések őt kínozzák.

— Nem küzdhetsz a világmindenségben jelenlevő szeretettel. Ez a szeretet neked is jár, el kell fogadnod. Ebben a létformában sosem kapod meg. Testileg nem élsz. Rajta keresztül ragaszkodsz a fizikai léthez.

— Szeretet! Szeretet! — kiáltja.

— Menj a többiekhez! — hangzik a felszólítás. — Ott a nyugalom és az a szeretet, ami neked kell.

Keresi a lélek zugait, ahol megkapaszkodhatna; minden rideg és idegen, pedig évekig otthonának hitte. Minden oldalon hívják, várják szellemtestvérei.

A társ testét remegés rázza meg, kezei elzsibbadnak a tarkón és a homlokon.

Álmában felkiált, aztán megkönnyebbülten alszik tovább, nyugodt, zavaró álmokképek nélküli álmot. Homloka elsimul, ajka körül mosoly jelenik meg.

Társa éber, hangtalanul, megszakítás nélkül mondja az Úr imáját. Megállíthatatlanul ismétli magában a Miatyánk sorait, míg a kelő Nap sugaraiban ki tudja mondani az áment.

A LÁTHATATLAN KOR

Egyenletesen kattognak a vonat kerekei. Az öregember néha meghúzza a demizsont, komótosan falatozgatja a szalonnát. Megtörli a szája szélét, igazít bajuszán.

Szemben vele egy nő ül, sietve jegyzetel, a vonat rázásában különösen ügyel az írásra.

Az öregasszony elveszi a maradékot az urától, elcsomagolja.

— Hová utazik magácska? — kérdezi a bácsi a nőt, aki közben becsukta a jegyzetfüzetét.

— N-be. — válaszol a nő.

— Látom sokat írt. Nem lehet abbahagyni?

— Nem lehet. Ezt néha nem lehet abbahagyni — mosolyodik el a nő.

— Az a sok írás! Az onokám is mindég ír. Tanul.

— Mit tanul?

— Mérnök lesz. Gépészetre jár.

— A másik autószerelő — teszi hozzá az asszony.

— Mindegy az, csak becsülettel tegye — mondja a nő.

— Kegyed milyen vallású? — érdeklődik tovább az öreg.

A nő megmondja. Az öreg is rögtön mondja a magáét.

— Az onokám ipart váltott. Most már lehet. Megengedik ezek ... — a nő szemében értetlenség.

Néhány másodpercnyi hallgatás után az öreg folytatja:

— Hát tudja. Ezek.

— Kicsodák? — kérdi a nő, megsejtve, hogy az öreg mindjárt zsidózni, vagy politizálni fog.

— Hát azok. Magácska fiatal, ezt nem tudhatja.

— Fiatal bizony — mondja az elnyútt öregasszony, aki azt gondolja a nő a saját évein tűnődik.

Az utazó nézi a két embert, akik matuzsálemi korúnak látszanak, sokkal öregebbnek, mint ahány évesek.

— Magácska még nagyon fiatal — ismétli meg saját fiatal éveinek múltát bánva az öregasszony.

— Én? — nevet a nő. — Ugyan kérem! — jegyzetei fölé hajol, ismét ír. Arca komoly, belül mosolyog.

— Az öregasszony hetven éves — gondolja. — Még kislánykorban sincs. Ugyan, mi az a hetven év? Amikor még csak hetven voltam... — elkezdi számolgatni az időt, a korokat, ahol eddig élt.

— Még csak hetven. Milyen öreg! — pislant rá az öregasszonyra. — Ilyenek. Sosem tanulják meg az egyensúlyt.

Eltűnődik, aztán jegyzeteiben az írás folytonosságát megszakítva rajzolgatni kezdi a feledésbe merült görög motívumot, amely azt a kupát díszítette, miből az apja itta Dionüszos ünnepén az édes, mámorító bort.

VILLANÁSOK

Kékesfehér fény villant fel a keleti égbolton, megtörve az éjszaka sötétjének egységét, a felvillanások periodikusan ismétlődtek. A gyerek nyugtalanul aludt, lerúgta magáról a takarót, a paplan könnyű suhanással csúszott le az ágyról. A kékesfehér villanás bevilágította a szobát. Az apa egyenletesen horkolt, az anya a kispárnába fúrta az orrát, alig hallatszott a lélegzése.

Ismét egy villanás. A gyerek kinyitotta a szemét. A szoba sötét lett. A gyerek éber volt, a sötét ellenére nem érzett félelmet. Várakozásérzés töltötte el. Csend. A kutyák aludtak, a tücskök egyenletesen ciripeltek a meleg nyári éjszakában, a patak felől a békák hangos éneke hallatszott.

Villanás. A gyerek felült az ágyban, hallgatta alvó szülei hangjait. Lassan lemászott a padlóra, a papucsát kereste. Alig tudta kinyitni a nehéz faajtót, a záron felül hatalmas akasztó biztosította belülről a zárat. Az udvaron a kutya vinnyogásszerű hangot hallatott, az ajtó elé feküdt, nézte az eget.

Sötét az udvar, vízszagot hoz a patak felől a gyenge szellő, a kert fáinak végtelen erdőnek látszanak. A kutya rögtön a gyerek mellé áll, hozzádörzsöli az orrát, nyüszögő hangokat ad és gyakran felpislant az égre.

A keleti égbolton mozgásba lendülnek a csillagok. A térérzet megváltozik, a gyerek rémülettel vegyes kíváncsisággal néz. Az égen háromszögre, kiflire, bumerángra emlékeztető alakzatok rohannak, forognak, a csillagképek villámgyorsan közelednek.

A gyerek úgy érzi egyszerre áll az ajtó előtt és ugyanazon pillanatban, valamiben fenn utazik rohanva a végtelenbe, a valami belsejéből óriási ablakon át látja a csillagok sokaságát, a többi mozgó alakzatot. Ék alakban újabb és újabb repülő szerkezetek rohannak, a csillagkép síkjában elmozdul, takarásba kerül a három egymáshoz közeli csillag, vagy a tárgy mozdul el hirtelen, hihetetlen térváltással, ahonnan a gyerek a különös képeket szemléli.

A villanások közti idő növekszik, lassan, periodikusan nő.

Az asszony vizes ruhát tesz a gyerekekre. A láz nem múlik. Az orvos szerint vírus fertőzése van. Gyakran felkiált.

— Mama! Rám esnek a csillagok!

A nő gondosan bezárja az ajtót, beakasztja a biztosító vasakat. Megnézi a gyereket, aztán ellenőrzi az ajtót. Vagy egy hete nyitva maradt éjszakára.

A láz csökken, az anya leveszi a vizes ruhát.

— Mama láttad a csillagokat?

— Persze. A Holdat is. Telihold van.

— A csillagokat láttad?

— Láttam. Mind a helyén van.

A láztól ilyen, gondolja az asszony, aztán ismét az ajtó felé pillant.

AZ ÖTSZÁZADIK ÉV

A füst nélküli láng néhány röpké perc alatt semmivé égette a madarat, a könnyű szél megborzolta a hamvait, aztán a kavargó, forró hamu egyre sűrűbb lett. Hihetetlen gyorsasággal elkezdődött az atomok szerkezetbe való csoportosulása.

Allunk a hegy tetején. Alattunk a tenger, a végtelen kék. A tenger felől sós vízszagot hoz a szél, a tengerparton fehér házak sora. Kék. Fehér. Halászcsonakok, hálók. Nyugalom, biztonságérzet. A szél fodrozta vízen vakító csillámokban törik meg a nap fénye. Verőfény ragyogja be a tájat.

Nem érezni, halad-e az idő vagy megállt a forgás egy végtelen időpillanatig, míg elveszhetünk a semmiben, vagy átléphetünk a végtelenbe.

Fogod a kezem. Ez olyan jó, annyira természetes. Szeretetet, egyensúly. A táj békéjéből, lelkünk nyugalomából táplálkoznak ezek az érzések. Itt nincs idő. Tér — idő. Oda — vissza a végtelenben.

Néhány atom keresi a párját, a hiányzó elektront a kavargó molekulák közt, a pozitív részecske sietve vonzza a másikat, törekszik a kiegyenlítődesre.

Több tízezer méter magasságból egészen kicsinek látszik a hatalmas félsziget. Vonalnyi a Nílus, a Vörös tenger ujjnyi csík, az óceánok nagyobb kéklő foltok, látszik az egész szárazföld, a Nagy Fal határozott vonal, és ott a Nílus mellett, éjszaka is kiviláglik a három kiemelt csúcs a Holdról visszaverődő fényben.

Az atomok rendeződése szerves irányban folytatódik.

Hajó. Meglángolva ülünk társainkkal, a tenger hullámai dobálják a hajót. Kirívóan kék a szemed, feltűnően egyenes szálú a hajam. Nem szólhatunk egymáshoz, de gondolataink hullámai erősebben közvetítenek minden beszédnél.

Egy öt szénatomból álló gyűrű váratlanul szétszakad, az atomok keresik a kapcsolódást, a pillanat sürgeti a folyamatokat.

Nyugalom és odafigyelés a másokra. Ez a szeretet nyugalma, a teljes hité és összetartozásé. Biztosan tudod, mire mit fogok mondani. Kérdés nélkül érezzük egymás gondolatait, arról kezdünk beszélni, amit a másik gondol. Megváltozhatna annyira a külsőnk, hogy semmi hasonlóság nem lenne előző testi valónkkal, akkor is megismernénk egymást. Gondolataink alapjai velünk maradnak.

A DNS-lánc kialakulóban. A transzfer RNS elkészült. Épül a test, mint akkor, az a másik, az első; mikor a por szabad akaratot kapott és rögtön tudata lett.

Nézzük egymást a teremtés pillanatától, a tudatosság pillanata óta tudatlanul nem tudunk betelni egymás látásával. Cselekedeteinkben már oly rég nem teszünk semmit egymás és mások ellenében. Rémképeink nincsenek. Nem hívunk elő elementált. Minden dimenzióban keressük a másikat és megtaláljuk, megtalálhatjuk. Hosszú ideje közel azonos rezgésszinten vagyunk, rezgésfázisaink nagysága és iránya azonos, az interferencia mindkettőnket erősít.

Alakul a meszes szerkezet, épül az izomsejt.

Minden fizikai és lelki örömszerzésnek ismerői lettünk, tudatunk érzékeli a másik összes rezdülését. Nehezen találtuk meg a belső egyensúlyt. Csak aztán tudtuk követni egymást a gondolati végtelenbe. Egyre ritkábbak az átlépések.

Látszik a madár alakja, éled, mozdul.

Bármelyikünk teljes létét, lényegét adná, hogy a másiknak ne kelljen többször oda-vissza lépnie. Nincs semmi önzés, igaz, tiszta a felajánlás.

Végtelen tér-idő spirálban egymásba lényegülve, egyre gyorsabban, minden félelem és visszahúzó erő nélkül haladunk utunkon a meleg fehér fényben.

Az energia- és anyagmegmaradás maximálisan érvényesül. A madár teljes pompájában életre kel, szárnyait kiterjeszti, felszáll. Az egyensúly helyreállt. Megkezdődött az új periódus.

EGYENSÚLY

A férfi figyelte a számítógép által vezérelt folyamatokat. Elégedetlen volt az eredménnyel; a bolygó anyagából létrejött forma hasonlított a tervezetthez, de nem volt eléggé mozgékony. Hely- és helyzetváltoztatása darabos, ingerérzékelése alig érte el a kívánt szintet.

Megnyomta a megsemmisítő gombját, a forma visszahullt az anyagba.

Napokig számígtatott. Nem talált jelentős eltérést az előző adatokhoz képest. Analizálta a hely anyagait, ugyanazt az eredményt kapta, mint korábban. Elvileg alkalmas lenne a cél megvalósítására.

Elhalasztotta a következő kísérletet. Úgy döntött, megvárja a többieket, hátha a felszerelésében van hiba, és azoknál lesz tökéletesen működő gép.

Szívesen töltötte az időt a kellemes, békés környezetben, nem bánta, hogy társai néhány időegységnyi késést jeleztek. Ezen a szélességi körön az bolygó éghajlat kellemes, meleg volt. Buján nőttek a növények, az állatok közt nem volt olyan, ami veszélyes lehetett volna rá nézve.

Egy sziklás völgyben vízesést talált, melynek vizét kis tó gyűjtötte össze. Gyakran megfürdött a fehéren habzó tiszta vízben, megszerette ezt a helyet. Alig néhány órával volt rövidebb a nap körüli periódus, mint a saját bolygóján.

Várta társait, gyakran töprengett, mi a hiba oka, miért nem sikerül a segítők kialakítása.

Amint megérkeztek a többiek, rögtön megvizsgálták a hiba okát, de nem derült ki a működészavar oka.

— Az idő sürget. Mire megérkeznek a szállítók, akkorra készen kell lenniük a segítőknek. Ha bármilyen ötletetek van, jelezzétek! — mondta a parancsnok.

Napokig semmi. A felépített segítők nem voltak alkalmasak a feladatra. Valami elromlott a rendszerben, kevés volt az idő keresgélni az okokat.

Borg tervező felépítette a segítőt.

Alakban, mozgékonyágban, ingerézésben kiváló alkotott. Egyetlen probléma volt vele, nem robot volt. A tervező saját sejtjeiből vett alapokkal készített magához hasonló lényt, ami alkalmas a feladatra.

Az új segítő nem jelentett újdonságot, ha másként nem ment, alkalmaztak ilyeneket máskor is. Egyetlen dologban különböztek azoktól, akikből létrejöttek; kikódolták agyukból az értelem és az érzelmek jelentős részét. Nem sok kellett hozzá, mindössze néhány gént blokkoltak, ami ezekre a működésekre hatott.

A parancsnok dühöngött, legszívesebben kizavarta volna Borgot a kozmoszba. Gyűlölte ezt a módszert. Most kénytelen volt ellenérzését leküzdeni. Az idő sürgette őket.

Több ilyen segítőt hoztak létre, a munkákban nélkülözhetetlenek voltak, nélkülük nem készülnének el az együttállásig, mikor indulhatnak.

A parancsnok elérkezettnek látta az időt, hogy a hibernátorból felébressze Marát a pszichológust és Lucast a speciális biológust.

Az elindulás volt a hajó személyzetének a legnehezebb, ilyenkor voltak a legzaklatottabbak, bár többségük az indulás pillanataiban hibernálva várta az utazást.

Bolygójukon tilos volt saját sejtjeikből segítőket alkotni. Mikor speciális anyagok beszerzése volt a cél civilizációjuk számára, akkor gyakran nem válogattak a módszerekben. Ha nem sikerült a bolygó anyagából megalkotni a segítőket, általában a mostani módszert alkalmazták. A cél volt a fontos, mindennek előtt.

Induláskor igyekeztek helyreállítani a hely egyensúlyát, amiben nem maradhattak meg a segítők. Ez minden alkalommal traumát jelentett azoknak a társaiknak, akiknek sejtjeiből a segítőket megalkották.

Szükség volt Marára és Lucasra, hogy segítsenek átvészelni a következő nehéz napokat.

Még egy hét volt az indulásig.

Mara szépnek találta a bolygót. Gyakran barangolt. Rávette Lucast, hogy éjszakára maradjanak kinn a természetben.

Napnyugta után a segítők egy csoportban maradtak, a legénység kiosztotta nekik a kalóriatablettákat és az enyhe nyugtatót, hogy az éjszakát alvással töltsék.

Lucas figyelte a segítőket. Némelyik megszólalásig hasonlított egy-egy társára.

Azok hamar elkezdtek beszélni egymással, aztán munka közben is gyakran beszéltek.

— Mi baj Mara? — kérdezte a parancsnok.

— Ha visszatérünk, kérni fogom az áthelyezésemet.

— Indok?

— Ezt nem lehet megmagyarázni. Több, mint amire képes vagyok.

— Már megint a hit? Ugyan! Bolondnak fognak tartani.

— Nem érdekel. Ezek teljesen olyanok, mint mi. Magunkat semmisítjük meg minden alkalommal. Isten ellen való cselekedet.

— Nem vagyunk Isten.

— Pontosan azt tesszük, amit ő.

— Ha valóban így gondolod, magam fogom kérni az áthelyezésedet. — fejezte be a beszélgetést a parancsnok.

Jól haladtak, a szállítóhajókat feltöltötték. Hamarosan elérkezik az együttállás, akkor aztán percnyi pontossággal indulniuk kell.

Lucas a számításaival variált. A számítógépen különböző variációk megvalósításának lehetőségét számítgatta. Órákig pepecselt a laborban. Mara gyakran ült mellette, figyelte a munkáját.

— Mi az? — kérdezte a nő, mikor látta, hogy Lucas kapszulákba rak valamennyit a steril körülmények közt készült anyagból.

— Pár génmódosító trükk. Ha megeszed, olyan, mint a gyógyszer. Szépet álmodsz tőle. Aztán olyan dolgok tudójává válsz, amit sose tanultál, nem éltél át. Egyszerűen beépül a tudás.

— Képes lennél valami olyat is csinálni, amitől a segítőknek teljes értelme lenne?

— Hát persze.

— Mennyi időbe telik?

— Néhány óra. Minek az neked?

— Kíváncsi vagyok, hat-e rájuk.

— Értelmetlen. A helyreállító program ...

Hallgattak. Lucas értette a nő gondolkodását. Valamikor az ő bolygójukon is hitték a teremtésmítoszt — Isten sárból embert teremtett és lelket lehelt belé. Az évszázadok óta feledésbe ment történetet mostanában felelevenítette néhány megszállott.

A segítők némelyike még hangjában is hasonlított arra, akinek sejtjeiből létrejött. Maga a parancsnok is kerülte hasonmását. Egyre feszültebb lett a hangulat. Többen felvetették, hogy hagyják a segítőt a bolygón, ne alkalmazzák a helyreállító programot.

Mara végezte munkáját, népük jövőjéről, feladatuk fontosságáról beszélgetett társaival, mondta a szokásos megnyugtató szavakat.

Megteltek a tárolók. Két nap volt az indulásig.

Lucas piros és sárga kapszulákat készített, amelyekben speciális vegyületek voltak.

— Gyere! — mondta Marának. — Töltsük kinn az éjszakát.

— Nem bírom nézni őket — mondta a nő a segítőkre gondolva.

— Gyere! Mondanék valamit. Fontosat.

A kis helyi közlekedésre alkalmas kompon eltávolodtak a hajóktól.

A nő örömmel vegyes izgalommal hallgatta a férfit.

— Csak ennyi. Meg kell etetni velük.

— Biztosan hat?

— Hetvenöt százalékban biztosan.

— Most?

— Ma éjjel.

Megkeresték a segítőköt. Azok éppen befejezték a munkát, elindultak éjszakai szálláshelyükre.

Lucas és Mara megjelenése nem érte váratlanul őket. Ilyenkor szoktak kalóriatablettát kapni. Szívesen elfogadták a színes kapszulákat, majd állathordához hasonlóan a sötétség beálltakor egymáshoz húzódtak.

Reggel a segítők nem várták meg az ébresztést, elhagyták szálláshelyüket. A légénységből néhányan megkeresték őket.

— Semmi. Valahogy más lett a tekintetük. Dolgoznak — jelentették a parancsnoknak.

Alkonyatkor volt az indulás ideje.

— Azt kérjük, hogy kivételesen ne legyen helyreállítás — mondta a parancsnoknak Lucas.

— Sokan támogatják a kérést — mondta Mara.

— Nem. Ez törvény. Seholy nem változtathatjuk meg a törvényünket, sem hely körülményeit.

— Tehetnél kivételt.

— Nem lehet. Ne feledjétek, ezek majdnem csak robotok. Nincs bennük értelem, érzés.

Mara és Lucas hallgattak.

— Hagynod kell őket — szólalt meg Lucas. — Kipróbáltam rajtuk egy kísérletet. Sikerült. Pont olyanok, mint akiből létrejöttek.

A parancsnok elsápadt a dühtől.

— Ki innen! Menjete a beosztási helyetekre. A program öt óra múlva elindul.

Gyorsan múlt az idő. A hajók ajtajai bezáródtak. Mindenki készült a térerásra. A műszerek megkezdték a visszaszámlálást.

A parancsnok képernyőn nézte a segítőköt. Vívódott magában, aztán elhatározta, hogy mégis az eredeti terv szerint cselekszik.

A vészjelző megszólalt:

— Üzenet. Parancsnoknak. Három komp engedély nélkül elhagyta a hajót.

— Adatokat kérek a vezetőikről.

A robot sorolta a neveket és a koordinátákat.

Mara, Lucas és Borg tervező, aki ezen a bolygón megalkotta a segítőköt, elhagyták a hajót. Egy felderítő, egy egészségügyi és egy kutató komp engedély nélkül kiléptek a bolygó légterébe.

A parancsnok kiadta az utasítást a kompok visszatérésére. Azok nem válaszoltak. Kikapcsolták az automatikus vezérlést.

A személyzet majdnem minden tagja a hibernátorban volt, hogy a nehéz pillanatokot öregedés és lelki megterhelés nélkül "aludják" át.

A parancsnok átadta a robotvezérlésnek az ellenőrzést, maga indult a szökevények után. A komp, amellyel a hajóról kirepült, fel volt fegyverezve.

Bemérte a másik három kompot. Pszicho-sugárral kényszerítette a visszatérésre.

— Átlépés ideéig ... .. idő — hallotta a robot hangját. Vissza kellett indulnia.

A vezérlőben megkezdődött az átlépés előtti visszaszámlálás. A segítők kiértek a helyreállító program hatósugarából. Nem volt idő utánuk menni.

Rémülten nézte a kis csapat az égbe emelkedő hajókat, majd azok villanásnyi idő alatti eltűnését. Mara a kezét halántékához szorítva ült a komp előtt a földön, a sugártól iszonyú fejfájása volt. Borg kompja földet ért, a tervező eszméletlenül ült az irányító előtt. Lucas hányingerral küszködött. Bevett egyet a magával hozott tablettákból. Mikor valamennyire magához tért, megkereste társait, azoknak is adott a gyógyszerből.

— Most mi lesz? — kérdezte hajnal felé Mara.

— Hoztam bőven kapszulákat. Nem kezdhetjük Ádámnál és Évánál. Muszáj a szintünkre hozni őket.

— Vagy egy hét — biztatta Borg a nőt.

Mara megkönnyebbülten sóhajtott.

Csend volt, sokáig nem történt semmi, aztán a segítők lassan odajöttek hozzájuk, leültek melléjük a fűre. Társaik arca nézett rájuk; s a jelennel egyszerre rezgett a kollektív múlt tagadásba merevedett története az ember teremtéséről, a pillanat aggodalmába belevíve a reményt: ettől nem válunk istenekké.

Lucas kiosztotta a kapszulákat egy kevés édes itallal.

Borg elégedett volt. Mindenki nevet kapott, azét, akiből alkották. Jól haladtak a tanulásban. Hamarosan tudni fogják mindazt, ami a fennmaradáshoz kell, még többet is.

Néhány hónap múlva Adam, az egyik új társ megkérdezte:

— Mi lesz, ha visszajönnek?

— Nincs rá lehetőségük.

— Meddig?

— Vagy négy-ezer napkörüli forgás ideéig — nevetett Borg.

LAZÍTÁS

Miután megköszönte segítői közreműködését és elköszönt tőlük, nem akart még kilépni. Nyugalmat akart, a környezet hangjai rezgésbe hozták a dobhártyáit, de agyában nem okoztak jelentős változást ezek az ingerek. Mélyen, egyenletesen lélegzett, a testi, lelki ellazulás csodálatos érzésében pihent.

Naponta ismételte ezt a technikát, annyira jól tudott lazítani, hogy már állva is képes volt rá, bármilyen zavaróak voltak a körülmények. Kikapcsolt minden külső gépi vagy emberi hangot, közlekedés okozta rezgést. Egyre kevesebbet aludt, nem volt fizikai vagy szellemi fáradtságérzete. Eljutott a napi öt órai alvásig, ami tökéletesen elég volt számára. Munkáját jól végezte, maradt ideje kedvteléseire. Lazított állapotban számtalan ragyogó ötlete támadt, amiket aztán megvalósított. Biztosan haladt a szakmai siker útján. Emberi kapcsolatai javultak.

Jövőképet hívott. Szellemi segítői nem beszéltek le róla, nem is támogatták, érdeklődve figyelték.

Kavarogtak, villództak a képek, foszlányok, emlékek töredékei, ábrándok, elképzelések darabjai. Nem állt össze értékelhető válasz.

Hetekig ismételte a technikát, nem volt világos a kép.

A következő hívásnál úgy érezte, segítőin kívül más is jelen van a gondolataiban. Ez a jelenlét nem volt zavaró, ellenkezőleg, nyugalmat, együttérzést közvetített, azt mondhatta volna rá, hogy szeretetet.

— Ki vagy? — kérdezte, de a keretben nem jelent meg alak.

— Ki vagy? — kérdezte vissza az.

— Nem válaszoltál.

— Keresek.

— Mit?

— Jövőképet.

— Én is jövőképet.

Megérintette a saját vállát és ismét érzékelte környezete minden ingerét.

Soká nem kapott választ. Segítői tanácstalanok voltak. Nem tudta ki szólt hozzá és ő kit szólított.

Rászánta magát és egy olyan alkalommal, mikor környezete is nyugalomban volt, biztosan nem zavarhatta meg semmi, lassan jutott el a szintjéig, sokáig várt, míg a testi-lelki ellazultságon át segítőihez ért. A segítők most sem tudtak válaszolni.

A keret matt felülete sokáig nem változott, aztán arany-fehér fényben felragyogott az egész lap. A hirtelen jövő, csodálatos fény meglepő volt, de

nem félelmetes. Nyugalom, pozitív rezgések áradtak belőle. Mindent eltakart, nem látta a keretet, a szobát, sem segítőt. Egyénisége eggyé vált a különleges meleget, nyugalmat árasztó, fehér és arany keverékből álló jelenséggel.

— Mit keresel? — hallotta a gondolataiban a saját hangját, ami most nem az ő hangszálából rezgett, hanem a fényből jött felé.

— Jövőképet — válaszolta.

A fény fehér lett, majd hálózatosan forogni kezdtek benne az aransugarak, mint egy elszabadult háló önmagába visszaigyekvő fonalai. Az energiamező magával ragadta, kilépett a világmindenségbe, a Föld apró kék pont lett, majd eltűnt a szeme elől.

A tér meglepően zsúfolt volt. Látható alakok nem voltak. Arany és fehér sugárnyalábok közvetítették milliónyi értelmes lény üzeneteit.

— Béke.

— Nyugalom.

— Egyensúly.

— Elfogadás.

— Hit.

— Pozitív szemlélet.

— Szeretet.

— Vissza — gondolta és abban a pillanatban elkezdett rohanni a bolygó felé.

— Szeretet! — visszhangozták utána az üzenetet.

A Föld rendkívül ragyogó kéknek látszott az arany-fehér fényben.

A keretből áramló fénytől az egész szoba ragyogott. Kívülről látta saját testét a széken a lazítás pózában. A keretből áramlott az energia.

A fénynyaláb kettévált és egy vízparton álló, békés környezetben álló házat pillantott meg, melynek hatalmas teraszán ismerős alak állt. Aztán ő is a teraszon volt. Az volt az érzése, hogy ezt a valakit ismeri az idők kezdete óta.

— Ez a válasz — mondta az. — A jövőkép.

— A jövőkép ...

A fény kirepítette a képből a szobába, lassan visszatért testébe. A keret elhomályosodott. Segítői biztató tekintettel nézték.

— Válaszoljatok! Mikor? Hol?

— Szeretet. Nézz körül! Megtalálod — mondta a nő.

— Társ. A hónap idusán — válaszolt a férfi.

A szobában lévő valamennyi negatív tönkrement. Az előhívásnál sokat bosszankodott. Beállította a gépet és végignézte a kockákon lévő semmit. Az utolsó képeken meglátta a vízparti házat, a teraszon az idegent és önmagát.

Nem hitt a szemének, előhívta a képeket, látta, hogy az, amit a negatív ígért.

A testi, lelki ellazulásban egyre mélyebbre megy. Teljes a lazulás.

— Ki vagy? Hol vagy? — kérdi.

— Ki vagy? — hallja a gondolati visszakérdezést. — Hol vagy?

Váratlan indíttatásnak engedve felszáll egy távolsági járatra. Hosszú órák után ér a célállomásra. Egyre erősebben érzi a másik gondolati üzeneteit.

Nyüzsgés, rengeteg ember.

Vár kicsit, aztán leül egy padra, lazít, néhány perc múlva megérinti a saját vállát, éber. Határozottan tudja, merre kell elindulnia.

Az utca forgatagában valaki felé tart, egyre erősebben érzi a másik agyhullámait.

Dél van. A Nap haladási ívének csúcsán áll.

Néhány lépésnyire állnak egymással szemben. Némileg megváltozott a külsejük, a köztük lévő korkülönbség nagyjából változatlan. Tekintetük a másik rezdüléseit kutatja.

Nyugalom, pozitív kisugárzás. Egységük az időbeli elszakadás óta most ismét helyre áll.

MEGKÍSÉRTÉS

Az oszlopcsarnok felső párkánya és a hatalmas templom egyre kisebb lett. Az erő szédületes sebességgel emelte egyre feljebb. Felért abba a magasságba, ahonnan látszott az egész szárazföld. A Föld keleti és nyugati tájainak szélei kicsit elmosódtak.

Enyhe belső lebegésérzés fogta el.

— Nézz körül! — hallotta a hangot, mely lágy volt, biztató és mintha egy rezgésnyi érzés is lett volna benne.

Meglódult a mérhetetlen magasság. Egyszerre volt fenn és lenn. Látta a Föld minden táját, ugyanazon pillanatban lenn is volt, képhalmazok száguldottak a lelkében, melyek megmutatták a különböző országokat.

Áldozatot mutatnak be az inka piramisnál, határozott, éles vonalakban látszik egy síkságon a párhuzamos vonalak hálózata.

Népek sokasága indul el nyugat felé a keleti pusztákról.

Romokban áll az aréna, összetörik az amforákat.

Egy hegyen keresztre feszítenek három embert, az egyik halálának pillanatában földöntúli jelenségek zajlanak le. Elindul egy új hit, melyet egyszerre kísér vér, halál, szeretet és bizonytalanság.

Hajók kelnek át a kontinensek közt. Hatalmas városok épülnek, királyok küzdenek a hataloméért, Istenhez fordulnak, saját akaratukat Isten nevébe burkolva küldik halálba a többi embert.

Járványok. Éhség.

A tudomány erősen visszafogott fejlődése nyomorgatja az emberi gondolatokat.

Háborúk. Merényletek.

Fogylytábor. Kupacokban ruhák, haj, csontok.

Repülő szerkezetek osztják a halált.

A népek a romokból ismét felépítik városaikat.

Ugrásszerűen megnő a technika fejlődése. Hatalmas energialökésekkel eljutnak a Holdra.

A Föld városainak többségében béke van. Rendkívül gyors ütemben halad a tudomány fejlődése

— Válassz! — hallja a hangot, amely még mindig biztató.

— Láss és válassz!

Tudományos ismeretek halmaza kerül be agyába. Relativitás, biológiai egyensúly, orvostudomány, csillagászat, lélektan.

"Az éhező ember néhány nap után általában, később biztosan hallucinációk, víziók hatása alá kerül."

— Hallucinációim vannak? — kérdi gondolatban önmagát.

Hatalmas vallási csoportok, szekták, misztikumot kereső emberek sokasága.

Teljhatalmú ipar és politika.

Térben és időben évezredek kultúrái suhannak át lelki szemei előtt. A hatalom korlátlan, az alatta levőkkel elhiteti, hogy korlátaikban korlátlanul szabadok.

Hatalom. Háborúk. Hatalom. Tiszta emberi gondolatok. Szeretet.

— Nos? Mi a válaszod? — kérdi a hang, mely most már hideg és számító.

A távolság térben nő, most ismét fenn van a magasságban.

— Mindezek fölött a hatalom a tiéd! — az erő igyekszik rábírní, hogy fogadja el a felkínált hatalmat.

Látja magán durva ruháját, kopott sarujának szíjait.

Az erőből negatív hullámok áramlanak felé, ridegen, parancsolón, már nincs kérés, csak követelés. Tudata nem fogadja be ezeket

Lebegés. Erőszakos hullámok áramlanak körülötte, melyek nem tudják megzavarni lelke nyugalalmát.

A negatív erő hullámai hirtelen megszűnnek. Marad a végtelen magasságban.

Tudja, érzékeli a magasság fizikai valójára milyen veszélyt jelent, jövőből megismert tudással akár kiszámíthatná, mekkora erővel csapódhat bele teste a földbe. Lelke nem rémül meg ettől, nyugalom, tiszta szeretet tölti be teljes valóját.

Pozitív hullámok veszik körül, a szeretet tiszta sugárzása visszaviszi a Földre.

A TÖKÉLETES TALÁL MÁNY

A kilencvenes évek végén a robottechnika ugrásszerű fejlődést ért el. Olyan eddigi találmányok, mint a számítógépek, a lézerrel vezérelt repülés, az Internet elterjedése és a többi századvégi csoda mostanra már oly hétköznapivá vált, megszokott lett, hogy az emberek figyelembe sem vették ezeket a dolgokat, mindennapjaik természetes eszközeiként használták.

Az ipari robotok majdnem teljes körű alkalmazásával felszabadult munkaerő ugyan eltartásra szorult, de életmódjuk hibái, részben az alultápláltság, az újonnan fellépő betegségek, a járványok, az ebola és az AIDS, hamarosan óriási kihalást hoztak létre. Megtizedelődött a lakosság, az ezredforduló után néhány évvel már nem volt probléma a Föld túlnépesedése. Lassan az elnéptelenedés jelentett gondot. A megmaradtak hosszú élettartamra számíthattak, jól tápláltak, egészségesek voltak. Az életkor valóban meghosszabbodott, hála (a genetikai klónozáson túl) a védőoltások alkalmazásának, ami most már kiterjedt a fenti szörnyű kórokra is, valamint a táplálkozási szokások megváltozásának.

Még akkor, a kilencvenes évek végén japán kutatók különleges robotot fejlesztettek ki. Ha szabad a teremtés szót emberre alkalmazni — mert a teremtés szava valamikor kizárólag Istent illette meg — akkor az ember teremtett egy gépet, mely már kezdeti állapotában is egyes területeken többet tudott az agya helyén lévő mikrocsipekből álló központjában bizonyos területek ismereteiről, mint az összes többi ember együttvéve. Kezdetben a tervezők arra törekedtek, hogy a robot emberformába legyen burkolva. Az eleinte torz, mozgásában kissé darabos gép tervezői gyorsan megtalálták azt a külsőt alkotásuknak, amely szinte már teljes emberi megjelenést biztosított.

Amikor először bemutatták a találmányt, a világ összes tv-csatornája közvetítette az eseményt. Voltak, akik kételkedtek a robotok robotságában, sokakban kétségeket ébresztett a találmány emberi alakban való megjelentetése. A gyártók meggyőzően elmagyarázták, miért ez a külső a legalkalmasabb. Érveik közt elhangzott a kiemelt vizuális adatgyűjtés fontossága, a manuális feladatok emberi kéz formája által végzett pótolhatatlan jelentősége. Az ipar milliókat fektetett a reklámba, ami néhány év alatt megtérült, mivel a bekövetkezett elnéptelenedés miatt inkább alkalmaztak ember formájú robotot, mint gép alakút, mert az olyan hatást keltett, hogy az emberek még mindig sokan vannak.

Hatalmas szériákba jöttek le a gyárak futószalagjairól a steril körülmények közt, robotok által összeszerelt androidok, amelyek képesek voltak beszélni, a beléjük táplált egységes program rögzítette a feltehető összes emberi

kérdést az agyuk helyén levő komputerbe, és az ezekre adható választ, amelyek mentesek voltak az emberekre jellemző indulatoktól, kizárólag az ember érdekeit szolgálták, az ember ellen nem szólhattak.

A robotok energia-utánpótlását ember formájúra tervezték. Minden szerves vagy szervetlen anyagot képesek voltak hasznosítani, ha az energiát adhatott számukra.

Néhány tudósnak nem tetszett ez a megoldás, ezek féltették az emberiséget, gondoltak arra, hogy az ilyen robotok elvegyülhetnek az emberek közt, mivel az agyukba táplált intelligencia és speciális szakismeretek magasabbak voltak, mint a meglévő emberi populáció átlagemberének tudása és megjegyző képessége.

Az ipari érdek győzött. Az androidok száma lassan több lett, mint az embereké.

A szórakoztató ipar is kivette a részét az ipari fejlődésből. Hamarosan férfi- és nőalakú robotok szolgálták ott is az embert (a valódi emberi szolgálat megfizethetlenné vált, csak a leggazdagabbak kivételes kedvtelése volt, hogy a házvezetőnőjük, pincérük valódi ember legyen).

A robotok gyártása automatizált lett, erre a néhány specializált android újabb ötletekkel állt elő, amit az emberek jóváhagytak. Megvalósultak a gépek által készített androidok, melyek túltettek minden előző típuson. Tervezőik nem kizárólag ipari tevékenységre gyártották őket, minden emberi tevékenységre alkalmasak voltak. Csak elektromos kódjuk különböztette meg őket az embertől. Néha megesett, hogy egészen emberi érzésekhez hasonló érzelmeket mutattak — egyre jobban beléjük lett kódolva ez a fajta inger.

A Föld az évezredek óta álmodott állapotba jutott. Az emberek már nem dolgoztak, a robotok végeztek minden munkát. Aki akart, megtanulhatott bármi szakmát és most akartak, mert már nem volt muszáj a tanulás, csak időtöltés. Egészséges életmódot folytattak. A levegő tiszta volt, semmilyen folyamatból nem került ki károsító melléktermék.

Dan elérzékenyülve hallgatta a zenét, lazított helyzetben ült. Szeme előtt világította meg a kelő nap a hegyek által félig körbezárt tájat. Vagy száz éve ezt még romantikának nevezték. Ma a természetes szépérzethez tartozott az ilyen szemlélődés. A zene hangjai lassan elhalkultak. Különös gondolati utazásra hívta Dant a napfényben fürdő táj szépsége. Egyszerre látta a Föld valamennyi szépként nyilvántartott helyét, képzeletbeli suhanással meglátogattott belőlük néhányat.

Reggel lett. Álmatlan éjszakáját követően nem érzett fáradtságot. Szokásos reggeli teendőit automatikusan végezte. Ahogy a nap emelkedett, egyre melegebb lett. A légkondicionáló hang nélkül végezte feladatát. Dan kiment az erkélyre. A meleg ütötte a bőrét. Eszébe jutottak a régi leírások a valamikori forró, emberpróbáló nyarakról. Hirtelen vágyat érzett, hogy a saját

bőrén tapasztalja meg a nap tüzét, a légkondicionáló nélküli világot legalább egy napig.

Legutóbb az egyiptomi éghajlatról olvasott a könyvtárban, a piramisok korának népéről, ami a mostaniaknak már eposzként hatott, csak jóval hosszabb volt, mint amit a műfaj eredetileg megengedett. Nem nézte a történetet számítógépen, mert bármennyire is rajongott a gépekért, emberietlennek érezte, hogy minden ismeretet csak azokon át kapjon meg.

A tűző napon járta a város gondosan tisztán tartott utcáit. Sok napelemmel meghajtott jármű suhant el mellette, azok ablakaiból csodálkozó tekintetek néztek rá. Szokatlan volt a gyalogosan járó ezekben a meleg órákban.

A városi parkban androidok dolgoztak, pontos munkát végeztek, ha kutya vagy gyerek beszaladt a virágok közé, ismét eligazították a talajt, a beléjük programozott lelkiismeretszerű impulzusok erre készítették őket. Mindent megkaptak a növények, ami a fejlődésükhöz kellett, tápanyagot, vizet, vigyázták a sók egyensúlyát a talajban, de valahogy nem voltak annyira sugárzóan szépek, mint ahogy azt a régi feljegyzések szerint várni lehetett volna.

Dan néha eltűnődött ezen, aztán másra terelődött a figyelme. Most egy újabb robot előállításán dolgozott. Ez lesz a legmagasabb szintű robot, ha sikerül elkészíteniük. Több számítógép—technikára specializált android segítette a kis emberi tím munkáját. Dan olyan robotot szeretett volna, mely alkalmas arra, hogy igazi emberként viselkedjen, cselekedjen.

Sokszor gondolt ennek a veszélyeire is, mivel az elmúlt száz évben sok mindenben túljutott az ember, de az agresszivitását nem igazán sikerült fékeznie, bár sok személyiség—fejlesztő program volt a kötelező tananyagban, a pozitívásra való törekvés az egyik nevelési cél lett, de ennek ellenére mégis voltak emberek, akikben ha nem is fizikailag, de szellemi téren hatalmas agresszivitás és kiszámíthatatlanság volt, ami időnként meg is nyilvánult.

Azonosító kódot helyeztek el az androidok belsejébe, ezekbe a speciális szerkezetekbe kettővel többet, biztonsági okokból, mint az előző fejlődési fokban lévőkhöz.

Az első két speciális android, egy férfi- és egy nőforma, előre látható "élettartama" körülbelül negyven év volt. Az átlagos javítási, korrekciós helyreállításokat négy—öt alkalommal tervezték elvégezni ezen idő alatt.

Semmi probléma nem volt az első öt évben, az esedékes vizsgálatok mindent rendben találtak, a robotok belsejében minimális volt a kopás, önhelyreállító programjuk kiválóan működött. Amikor befejeződött a vizsgálati sor az androidok váratlan kéréssel álltak elő, ez nem szerepelt a programjukban, nevet kértek, hogy ne csak a számkód legyen az elnevezésük.

Dan mosolygott ezen az ötleten, felrémlített benne, hogy valamelyik kollégája manipulált a programokon, hogy a gépek ilyen kérést adjanak elő. Nem tartották lényegesnek a dolgot, mintegy játékból, nevet adtak nekik, de végül is ez nem volt jelentős, az adatfeldolgozásban továbbra is a számkód maradt a megkülönböztető jelük.

Mia, a női formájú android, abban az időszakban, amikor nem a program szerinti feladatát végezte, önálló tevékenységbe kezdett. Furcsa érdeklődései voltak. Agyában minden információ kódolható volt, akár az emberiség eddigi kultúrtörténetét elolvashatta volna a számítógépek segítségével, de nem ezt tette. Felkereste az emberek által már alig látogatott könyvtárakat és egy idő után programjával ellentétesen, emberi vágyai kezdtek kialakulni. Érdekeltek a ruhák, az ételek, a házak komfortja.

Borg sokkal jobban érdeklődött a szabadidő eltöltése után, ha tehetne elkísérte alkotóit természetjárásra, érdekelték a technikai újonságok, a gépek évezredek alatt kialakult fejlődése. Rendkívüli érdeklődéssel nézte a hajdani olimpiai játékok felvételeit, néha reggeli kocogásra indult — ezek az ő eredeti programjában természetesen nem voltak beírva — ennek ellenére ragaszkodott ezekhez az emberféle hóbortokhoz.

Mutatóik nem jelezték ezeket a különleges szokásokat, ezek során elhasználódásuk nem nőtt jelentősen, regenerálódási programjuk a megszokott ütemben zajlott.

Dan gyakran beszélgetett velük, néha meglepték azok a dolgok, amik Miat és Borgot érdekelték. Elégedett volt velük, hiszen beléjük volt építve egy önfejlesztő program, annak működéseként értékelte a dolgot.

Egy napon a kutatók biztonsági érzékelői váratlan jelzést adtak le. A két speciális kóddal ellátott robot helye nem volt mérhető. Megpróbálták a számítógépek segítségével átvizsgálni az összes lehető helyet, ahol Mia és Borg előfordulhat. A lakott helyeket vigyázó, biztonságot felügyelő gépekről is lekértek minden információt. Nem találták meg őket.

Az egyik androidokkal dolgozó egészségügyi állomás jelezte a speciális robotokból kiszedett kódokat, egy híján.

Mia szállásán régi házakról, pár száz évvel korábbi emberi életről, gyerekekről szóló könyveket, képeket találtak.

Borg mágneslemezein az emberi szaporodásról, a primitív emberi életről szóló információk voltak.

EGYEDÜL

Egyedül I.

— Csodálatosan működik. Egy kicsit meglassult a forgása. Néha cserélődnek a mágneses pólusai. Utána kéne nézni, mi az oka. Bár így is jól elforog. Vagy mégis pályamódosítás kéne? Az az egész rendszerre kihat. Lehet, nem is itt kell változtatni, talán több milliónyi fényévnyire innen — elmosolyodott. — Ugyan! Már megint az emberek léptékei szerint gondolkodom! Jó lenne megbeszélni valakivel...

— *Már megint kék! Ma ismét kék! — nézett a bolygóra lelke legrejtettebb, de nem legsötétebb zugával. — Igazán nem rajtam múlt! Mióta megadta a korlátlan hatalmat, azoknak lenn meg a szabad akaratot, én mindent megtettem. No, azért nem mindent. Azok lenn ellenemben is azt teyenek, amit ők akarnak. Néha túltesznek rajtam, kegyetlenebbek egymáshoz, mint amit én csak valamikor is ki tudtam találni. Persze az ötleteimet elfogadják. Néha. Akkor kell teljesen visszahúzódnom, mikor rájönnek, hogy mindennél jobban szeretik a kényelmes életet. Ha erre vágnak, semmire nem megyek velük. Vajon Ő mit gondol a lenticről mostanában?*

— Kár, hogy nem tudom ezeket a dolgokat senkivel megbeszélni. Talán Ő? Kiröhögne. Az egész világ harsogna a sátáni nevetéstől. Az angyalaim? Olyan engedelmeseek, néha már kihoznak a sodromból. Szabad akaratot, hatalmat adtam nekik. Ezeknek is ott lenn. Micsoda erővel érvényesítik egymással szemben ezt a szabad akaratot! Ilyen energiákkal eljuthatnának a végtelenbe. Mostanában kezdenek észhez térni. Védik a természetet. Talán megjön az eszük, még mielőtt tönkreteszik az élőhelyüket.

— *Meg kéne beszélni veled, mi tartja vissza az embereket az abszolút rossztól. Talán Ő tette beléjük a rossz elleni tiltakozást? Nem! Felesleges! Szóba sem állna velem! — az embereket figyelte — Ezek állandóan egyedüllétről, magányról panaszkodnak. Fogalmuk sincs róla, milyen jó dolguk van. Olyan egyedül vagyok! — sóhajtott. — hiába volt eddig minden?*

— Olyan egyedül vagyok! — gondolta. — A teremtés befejeződött. Kész a mű. Nem akaródzik újra kezdeni. A többi hasonló bolygón sem mennek

jobban a dolgok. De ez a legkedvesebb. Az a Lego csuda jó játék. Kár, hogy akkor még nem gondoltam rá. Világépítő Lego. Teremtés-Lego. Határtalan lehetőségek. A részek bárhol, bármikor szétszedhetők és összerakhatók. Semmi sérülés. Csodálatos dolgokat lehetne. Talán...

— *Már társra sem vágyom! Az égiek kicsinyesek, színtelenek. A Pokol lakói mind a tudásomat firtatják. Az emberek mostanában mindenféle tudományosnak hitt badarságot összehordanak a szeretetről, a hitről. Egyre többen csatlakoznak ezekhez a nézetekhez. Mit nem adnék egy baráti, nem is baráti, egy igazi ellenséggel folytatott beszélgetésért. Nono! A végén talán még egyetérteni is hajlandó lennék egy-két dologban, csak ne legyek egyedül? És Ő? Vagy rögtön azzal kezdené, hogy nem ellenségem ő nekem. A szeretet, meg ilyesmik.*

— Ide fele nézeget. Elkezdjük egyáltalán, vagy várunk még pár évezrednyit? Kinek lenne veszélyesebb?

— *Figyel. Veszélyes lenne egy kis beszélgetés?*

Egyedül II.

— Jobb elkerülni. Megbolondítja az embert a süket szövegével.
— Az ártérben a farkasokkal játszik. Úgy vonyít, mint azok.
— Valami hangtani izét készített, de nem fogadták el. A hivatal szerint nincs semmi értelme.
— Azt mondják, valami természettudós mégis foglalkozik vele.
— Megbolondult a szerencsétlen. Hagyjátok békén!
— Dehogy bolondult meg! Igazat beszél. Nem emlékeztek a töltésre? Egész nap rohangu a gátór után, hogy a füzesnél át fog szakadni.
— Na és?
— Na és! Átszakadt. És a torony? Az mivolt? Előre megmondta. Honnan tudta?

A férfi egyedül ballagott a hófedte mezőn. A szél hordta a porhavat, néhol kilátszott alóla a fű.

Eleinte halálfélelme volt. Azt hitte itt a vég. A hangok lassan jutottak el tudatában a felismerésig. Megrémült, nem mert kimozdulni a lakásából, félt mindentől, ami hangot adott. Nem értette, mi történik. Tudta, ilyen nincs. Csak a mesében, vagy az örületben. Egyre több lett a sustorgásból, neszezésből, madárhangokból, — amit megértett, s közben állandóan azt érezte, nem lenne szabad ezeket a rezgéseket értelmezni.

— Megbolondultam! Hallotta a saját kétségbeesett hangját, mikor hajnalok hajnalán felkeltette a feleségét és elmondta neki félelmeit.

— Mintha mindenünnen szólna. Az állatok. Te nem hallod?

— Nem hallok semmit. A kutyák ugatnak. Sokat dolgoztál. Hozok valami nyugtatót. Kialszod.

Nem múlt. Erősödött. A madarak hangjából részleteket, de az emlősökéből majdnem mindent megértett. Egy másik információs csatorna nyílt meg előtte, egy másik világ, amiben nem az ember volt a főszereplő.

A kezdeti rémület után elkezdte feljegyezni az új tapasztalatokat. Kazettára vette a különböző állathangokat, tanulmányozta, összehasonlította az egymáshoz közel álló fajok hangjait. Magába fordult. Környezete nem hitt neki. Sikeres technikai pályáját otthagya, hogy a hangokat tanulmányozza. Egyre több konfliktusa lett a családjával.

Hamarosan tapasztalnia kellett, hogy elfordulnak tőle. A felesége eleinte orvoshoz hordta, ment vele engedelmesen, hátha ott elhiszik, amit mond. Azok csodálkozva, hihetetlen meseként hallgatták a történeteit. Ellátták mindenféle nyugtatóval. Kemény diagnózisokat kapott.

A hangok maradtak. Mindenki más elszakadt tőle, csak a hangok kísérték. Néha eljön hozzá a nagyobbik gyerek, csak néhány órára.

Ballag a hófedte mezőn, a varjak kiáltozására figyel.

— Hallom — mondja magában, magának, megállapítva, hogy a madarak ma is azt kiáltják, amit tegnap.

Kiér az ártérbe. A folyó félig befagyott. Farkasok tanyáznak a bokrok alatt, csoportokba húzódva melegítik egymást. Közeledésére a falkavezér felvakkant.

Mikor odaér, felhúzza vastag kesztyűjét, négykézláb ereszkedik, lassan bemászik a farkasok közé. Zsebében halkán tekeri a szalagot a diktafon. A falka ismerősként fogadja, az egyik farkas odamegy hozzá, körülszagozza, majd fejét felemelve beleszagol a levegőbe, és üvöltő hangon adja tudtára a többieknek; megérkezett. A férfi nyüszítő, vonyító hangot hallat. „Beszélgetni” kezdenek.

Egyedül III.

Bekapcsolta a tv-t, váltogatta a csatornákat. A sport érdekelte, a klasszikus olimpiai játékok, a zene.

Áthallatszott a szomszéd szobából a többiek beszélgetése. Pénz. Siker. Hatalom Előre tudta, ki mit akar elérni ma délután a többiektől. Unos untiglan ismerte az emberi észjárást, jobban, mint az bármely játszmakönyvben megírták.

A természetbe vágyott. Végtelen mezőkre, hegyekbe, a szavannába, tengerpartra, a tenger sós illatára, a kelő hajnal látványára bármely táján a világnak.

Sejtjeibe belekódolva az örök-élet csodálatos génje. Emlékeiben elnyomhatatlanul éltek azok az órák, mikor a messziről jött civilizáció küldötteivel találkozott. Ó, eleinte mennyire örült ennek! Akkoriban büszke és öntelt volt. Mikor mindenki meghalt körülötte a járványokban, őt meg sem érintette a kór. Aztán a csaták mézárásai; az ő összekaszabolt teste gyors, hihetetlen regeneráción ment át, sebei eltűntek.

Bejárta gyalog, lovon, tevéen, később a fejlődő közlekedési eszközökön az egész Földet. Ideje korlátlan, végtelen volt.

Anyanyelvén kívül megtanult görögül, arámul, latinul, majd minden korban a legfontosabb nyelveken, jól beszélt a mai világ-nyelveket Az új szavak játékosan, szinte maguktól épültek be az agyába.

Ismerte a gyönyörök leghíresebb papnőit. Izgága kíváncsiságot érezve ott volt minden jelentős történelmi eseménynél. Látogatta a könyvtárakat, múzeumokat. Rajongott a zenéért és a színházért. A tudományos felfedezések ámulatba ejtették. Vonzotta az úrkutatás.

Rémülten figyelte a környezetszennyezést, a természet végtelen és kegyetlen átalakítását, rombolását. Eliszonyodott az ember saját fajához való kegyetlenkedésein.

Embertársaival torkig lett. Minden égövön, minden országban egyformán kicsinyesnek és embertelennek tartotta őket. A ritka kivételeknek, akik vonzották őt tudásukkal, emberségükkel, nem árulhatta el végtelenné vált életének titkát.

Áthallatszott a szomszéd szobából a többiek beszélgetése.

Feltett egy CD-t, s csodálatos hangzásban felcsendült Schubert VII. szimfóniája.

VARIÁCIÓK SÁRKÁNYRA

Ahol nem volt, ott biztos, hogy ott volt. Senki nem hívta, senki nem emlegette, de mindig ott volt, ahol azt hitték, hogy nincs ott. És aztán...

Sárkány I.

Kihirdették a birodalomban, hogy a sárkány a királylányt akarja. Mit akarja? Követeli! Tehát a sárkány, ezen túl Sárkány Királylányt követelte. Nem érte be mással, csak az az egy szerencsétlen Királylány kellett neki. Hiába ajánlgattak fel mindenféle más királylányokat, neki csak a Királylány volt a megfelelő.

Megkapta. Pontosabban megkapták egymást.

Királylány a legmodernebb elektronikai felszereléssel indult el Sárkányhoz, ő volt a legjobb a fellelhető szerves-robotjavítók között, szívügyének tekintette, hogy kijavítsa a gép hibáit. Fantáziáját erősen izgatta, hogy meg lehet-e javítani a szerkezetet. Eddig senkinek sem sikerült.

Sárkány várt. Érzékelői jelezték, hogy Királylány elindult. Sárkány áramköreiben maradt valami várákozásra, vágýakozásra hasonlító információ a régi, igazi sárkány után, amivé eredetileg alkották. Szeretett volna ismét mindent úgy teljesíteni, mint a hiba előtt. Tovább akarta folytatni a feladatot, ami programjában meg volt írva.

Királylány megszállottként dolgozott Sárkány áramköreinek mérésével, javításával. Lassan a gép önmérséklő programja is megbízhatóan működött. Királylány aludhatott pár órát. Sárkány ilyenkor is figyelte, nem tudta miért alszik, s miért nem dolgozik. De már nem fűjt tüzet, mert a helyreállított program mérsékelte az indulatait.

Aztán elkészült, ismét megbízhatóan működött benne minden. Királylány megismételte a biztonsági méréseket. Elégedett volt az eredménnyel.

Sárkány váratlanul felismerte, hogy nem tudja megjavítani önmagát, s ez elégedetlenséget és hiányérzetet keltett benne. Aztán azon is elgondolkodott, hogy valószínűleg csak kevés érzélem szerepel a programjában. Mindezeket jelezte Királylánynak.

Királylány hümmögött. Nem mondott se jót, se rosszat. Sárkány tovább ismételte az előző kérdéseket, miközben egyensúlyát biztosító hatalmas farkával néha nagyot ütött a földre. Aztán azt is megkérdezte, hogy ő a világ hím, vagy nő egyedeihez tartozik-e.

Királylány eleinte nem akart változtatni a szerkezeten, de aztán felvillant benne egy ötlet Sárkány utolsó kérdése után, s ez az ötlet hangos nevetésre ingerelte. Sokáig gondolkodott, majd leállította Sárkány valamennyi életjel-programját, kikapcsolta a „tudatát” és dolgozni kezdett rajta.

Elkészült az új változat. Alakilag sokat veszített eredetiségéből. Már nem volt pikkelyes a bevonata, bőre egészen sima lett. Hibátlan. Minden hibátlan.

Sárkány életre kelt. Kissé hiányolta alakjának, tömegének ilyen nagymértékű változását, de minden mással meg volt elégedve.

Királylány összeszedte a szerszámaid, indulni készült. Sárkány szomorúan nézett körül. Királylány akkor egy tükröt tartott Sárkány elé. Az meglepődve nézte új önmagát.

Királylány beült a terepjáróba. Sárkány tanácstalanul várt.

— Meddig ácsorogsz még ott? — kérdezte Királylány.

— Sárkány vagyok! Elfelejtetted? Hogy mehetnék?

— Te Királyfi vagy. Legyőzted a sárkányt — nevetett Királylány. — Akarsz vezetni? Benne van az is programodban.

Királyfi lassan kormányozta le a terepjárót a hegyről. Mire a városba értek, ünneplő tömeg várta őket az utcákon.

Sárkány II.

Kihirdették a birodalomban, de hiába...

Ez a Királylány nem volt hajlandó elindulni. Az egész királyi udvar, az egész város kérte, könyörgött neki, hogy induljon már el végre, mi előtt baj lesz, de a lány csökönyös volt. Öreg Király türelmetlenkedett, aztán félni kezdett.

Estére a sárkány olyan erővel fújt, hogy a város utcáin forró szélként szállt a torkából kiáramló levegő. Éjjel a szörny torkából kiömlő szikrák vörös fénnyé vonták a tájat. A nép fél. Várták a reggelt.

— Ennek véget kell vetni! — jelentette ki Öreg Király. — Még ma elindulsz. Nincs ellenvetés. Meg kell tenni. Ha odaérsz, meg fogod érteni...

Késő délután a palotaőrök kivezették Királylányt a városból. Hatalmasat csapódva zárult be mögötte a kapu. A lány ácsorgott egy ideig, kiabált az apjának, hogy engedjék vissza, de senki nem felelt neki. Mikor a kapuőr elunta hallgatni, rászólt, hogy hagyja már abba az ácsorgást és a könyörgést. Aztán még azt is hozzátette, hogy nem érdemli meg a királylányságot, hisz eddig minden jót megkapott, most meg a szükségben így viselkedik, mikor neki kellene tenni valamit a városáért.

Királylány sírva indult el a hegyek közé, ahol a sárkány tombolva fújta a tüzet, hogy csak úgy rezgett a talpa alatta föld, amint lépkedett.

Eltelt egy hét.

— Ideje indulnom — mondta Királyfi, és ajka leheletnyi csókkal érintette Királylány homlokát. — Jól jegyezd meg! Háromóránként kapsold be a gépeket!

Királyfi és Öreg Király megállapodtak. A nép lelkiismerete kicsit megnyugodott, mikor összegyűlt az arany, amit a sárkányt legyőző ifjúnak fognak adni, ha az visszatér a király lányával.

A föld továbbra is dübörgött, éjszakánként szikraeső világított. Az ifjú nem jött. Már reménytelennek látszott az egész. Voltak, akik abban reménykedtek, ha odavész Királyfi is, visszakapják a pénzüket, hisz az utolsó aranyakat adták oda, hogy a város és Királylány megszabaduljon.

Hetek múlva jött vissza Királyfi, ölében cipelte az ájult lányt. Ruhájuk csupa korom volt. Amerre mentek, a város utcáit fekete leplek borították, mindenki Királylányt és az ifjút gyászolta. Mikor az emberek meglátták őket, örömmujjongások közt mentek velük a palotáig.

Királyfi átvette az aranyakat. Öreg Király beírta a kódexbe a történeteket, az ifjú aláírta az elismervényt a pénz átvételéről. A nép éljenzett, már el is feledték, hogy az utolsó fillérüket adták oda, hogy legyen jutalom a város megmentőjének.

— Sietnem kell — mondta Királyfi. — Tengeren Túli Birodalomban is várnak — ismét megcsókolta Királylány homlokát. — Aztán, tudod, míg az apáitok csak húsz százalékot fizetnek, addig sokat kell dolgoznom, míg vehetek egy saját birodalmat.

Királylány meg akarta kérdezni az ifjút, hogy választott-e már feleségnek valót a királylányok közül, de aztán nem kérdett semmit.

— Többet is adhatnának! — morfondírozott magában Királyfi. — Mire összejön a birodalom ára, addig ez a lány is megöregszik. No, sebjaj! Mindig lesznek királylányok, nem is beszélve az elszegényedett öreg királyokról.

A FÜGGETLENSÉG NAPJA

1776. július 4-e. Akkor kezdődött.

Az emberi fantázia, az úgynevezett alkotó képzelet, az azonos dolgokkal foglalkozó emberek csoportjainak képzelete új irányt vett. Először lassan, aztán egyre jobban felgyorsulva olyan dolgok létrehozására lett képes, amelyre azon a fent említett napon senki nem gondolhatott, sőt, évszázadokig nem jutott senki eszébe, bár a „dolog” lassan működni kezdett. A 2000. év után egyre gyakrabban történtek olyan változások, amelyeket nem lehetett tudományos módszerekkel értelmezni. De minek is, mikor a csillagállások szerint az anyag uralta világból épp az elme, a szupergondolatok világa felé megy az idő.

Elnök mindig arra vágyott, és mindenki, aki valamilyen jelentős pozícióval bírt, hogy a Földön egy esetleges szörnyű csapás, katasztrófa idején megmentse az emberiséget.

Számítógép Tudor a végtelen lehetőséget kereste, amit a technika még adhat. Meg akarta fejteni a még fel sem felfedezett számítógépek titkát, már előre.

Szuper Pilóta tudta, hogy legyőzhetetlen, de mégis naponta összemérte tudását a legjobb robot—pilótával. Verhetetlen volt a manőverezésben. Mivel évszázadok óta béke volt, csak képzeletében győzhetett le valódi ellenséget.

A különös jelenségek egyre gyakrabban ismétlődtek. A napokban, minden természeti törvénnyel dacolva, egy sík, sivatagos területen tó keletkezett. Olyan, mintha végtelen idők óta ott lenne, körülötte tökéletes az élővilág egyensúlya.

Egy június elei napon megjelent az idegen úrflotha az égen.

Elnök érezte, eljött az ő ideje.

Tudor elővette a legújabb mini-számítógépet a mellényzsebéből, és tudta: itt az idő.

Pilóta várta a bevetés pillanatát.

A Föld lakói, akik évszázadok óta gyakran emlegették, hogy eljönnek egyszer az idegenek, és akkor... Tehát várták a pusztulást. Természetesen mindenki, egyénenként bízott benne, hogy majd csak a szomszéd országot, várost, stb-t érinti a katasztrófa (mint általában gondolni szoktuk az ilyesmit).

Óriási volt a rombolás. Az emberek panasza materializálódott és egy hatalmas, színváltós JAJ felirat keringett a bolygó körül. Más már nem is volt ott, az idegenek mindent elpusztítottak a légkörön kívül.

Ekkor — a legszörnyűbb veszedelemben, a végpusztulás órái előtt — Elnökben tudatosult a támadók kiléte. Tudor azonnal átvette tőle a telepatikus információt, Pilóta pár másodperccel később kész volt az ütközetre.

Az emberekben régi szólások, mondások elevenedtek fel, mint például; „nem jó az ördögöt a falra festeni”, és hasonlók.

— Letöröljük! — kiáltott fel Pilóta, és abban a pillanatban felrobban egy idegen űrhajó.

— Indulás! — adta ki a parancsot Elnök.

Tudor és Pilóta nem késlekedtek. A kollektív emberi fantázia által materializált idegeneket megsemmisítették.

Virradt. A hajnal bíbor-fényében friss vízillatot sodort a túlélők felé a szél.

Valakinek a zsebében megszólalt a reggeli számítógép-hírmondó: 2776. július 4-e. A nap kél: 3 óra 53 perckor.

JELZŐFÉNY

Repülőgép jelzőfényei látszanak az égen, periodikusan ismétlődve villannak bele az éjszakába. Csend van. Valahol víz folyik egy rossz csapból. Kései rózsza díszel az asztalon, egyike az utolsó őszi virágzásnak. Egy szál. Maga hivalkodik, vetélytársa nincs, a többiek, amiket a tövön hagyott a kertész, már mind lefagytak.

Csend van. Közeledik az éjfél. Repülnek a mesebeli tündérek és boszorkányok, táncukat járják Mefisztó ördögei. Faust ma éjjel is elcsábul a meztelen női testek látványától.

Jótündér távolról nézi az esztelen tobzódást, nem közelít hozzájuk. Rég megtapasztalta, bizonyos helyzetekben jelenléte, hatása felesleges. Volt, hogy elzavarták, vagy megpróbálták maguk közé hívni — sikertelenül. Ez egy ilyen bizonyos eset.

Mefisztó mosolyogva nézi a táncoló ördöglányokat, emberi kíváncsisággal figyeli Faustot, aki belefeledkezik a látványba, és minden mást elfelejt. Faust ma éjjel ismét, már hányadszor ismét(?) mindent elfelejt. Pedig hánszor megfogadta; megjegyzi szörnyű sorsát, hogy többé ne ismétlődjön meg, mint ez az este, mint a másik, az a ki tudja hányadik.

Faust mindent elfelejt, ismét, megint. Lelkében vágyik a teljességre, hajtja az időt, habzsolja az életet, keresi a szerelmet, a beteljesülést és nem találja. Hisz az ígéletnek, újraéled lelkében a remény, s mit se kap, bárhogy ígérnek. Tenyerébe repül a csoda, a minden, de mivel nem ismeri fel, mást, újat, jobbak vár, semmivé tör a valót, és rögtön újat keres. Aztán mindent elfelejt, mint mindig, és mikor újrakezdi, minden ismét ugyanaz.

Mefisztó ajkán mosoly. Már nem tud ördögi lenni az a mosoly, annyi időt töltött az emberek között. Unja az egészet. Hite a rosszban megingott, néha hajlamos a jóra, gyakran ambivalens, időnként egészen emberi.

Jótündér nézi az ismétlődő jelenetet, nem avatkozik bele, hisz megtanulta: ezek mindig, mindent egyformán csinálnak. Hiába akarna segíteni rajtuk, nem lehet. Sokáig tűnődött, mi lehet az oka, és hosszú gondolkodás, megfigyelés után azt a következtetést vont le, hogy ezek nem tudják, nem tudhatják, hogy másként is lehet. Nem mondták meg nekik időben, mikor még hatni lehetett rájuk, hogy nem így kell, ez nem jó. Csak hagyták, hogy tegyék a dolgaikat.

Mefisztó felpillant az égre, időn, teren, dimenzión át látja a villogó jelzőfényeket. A látványra cinikusan elhúzza a száját. No! Ezek is! Ott! Milyen magasra jutottak!

Faust meg sem látja ezeket a fényeket.

Jótündér sóhajtva felemelkedik a levegőbe, hogy közelebből megszemlélje a villogó fényt.

A repülőgép jelzőfényei periodikusan ismétlődnek, messziről olyan, mint egy óriási szentjánosbogár.

VIRTUÁLIS

Arany-fényben úszott a táj. Felhő egy sem volt, hatalmas csattanások, szemvakító fények kíséretében hirtelen feltámadt a szél, s olyan erővel kavarta fel a homokot, hogy mindenki elvakult.

— Jön a király — mondta egy katona, de a többiek nem láttak semmit. — Mindjárt itt lesz!

Ahogy leült a por látszani kezdett a színes, hálós fénynyaláb, ami hol arany, hol sárga, majd vörös színt vett fel, a közepén valami sötét kezdett kialakulni, s hamarosan kilépett belőle a király.

— Olyan, mint a mesében — suttozták az emberek, s volt, aki oda akar menni, hogy köszöntse, vagy megérinthesse.

— Maradjatok! Nem lehet hozzá menni! — kiáltott fel a katona, aki már látta így megjelenni az uralkodót.

Az felé fordult, és a harcos szemébe nézett. Rámosolygott, aztán mondott valamit, de közben ismét feltámadt valami száraz villámot okozó erő és a csattogástól nem értették, mit mond. Az pedig ügyet sem vetett a báméskodókra, haladt végig célja felé, s ha valami elékerült, azt egy felfoghatatlan erő eltaszította az útjából.

A nép szájtátva, félelemmel vegyes kíváncsisággal figyelte, valahányszor csak megjelent a semmiből az uralkodó. A végeláthatatlan birodalomban néha ugyanabban az órában, de földrajzilag egymástól igen távol eső helyen látták, s hiteles személyek leírták ezen látogatások idejét. Lassan terjedni kezdett az emberek közt, hogy uralkodójuk isteni tudással bír, s voltak, akik azt is kimerték mosdatlan, bűnös szájukon mondani, hogy a király maga az égben lakó, vagy valaki hasonló, de legalábbis az égiek rokona.

Csatákat nyertek a seregek, élükön mindig ott volt a megérinthetetlen uralkodó; nem volt a földkerekségen senki, akinek nagyobb hatalma lett volna, mint neki, mint az ő országának. A körötte élők csak akkor merték megérinteni, ha ő ezt megengedte, mert félték a rettenetes erőtől, amely a közeledőt ellöki.

— Ha elszólít az úr, egyedül te leszel birtokosa ennek a tudásnak — mondta az aggastyán a királynak. — Egyetlen alkalmas papot sem találtam, akit beavathatnék ebbe a hatalomba. Jól vigyázz majd rá! Csak akkor élj velem, ha biztosan tudod: senki nem lát, senki nem jut ide, hogy a titkot elvegye. Ez a hatalom valamennyi ember pusztulását okozhatja, a rossz kezében.

A király hallgatott. Igazat adott a papnak. Eleinte maga sem tudta, ő mért lett kiválasztott, hogy érte el, hogy ifjan a különleges utazások,

megfigyelések tudásának birtokosa lehetett. Aztán életének számtalan tapasztalata megadta neki a választ.

— Idővel, ha nem használja senki, ez csak egy különleges darabja lesz a templomnak. Olyan szilárd, annyira törhetetlen, hogy halandó ember nem tud vele mit kezdeni. Túl fog élni minden rombolást, s ha az Isten azt akarja, akár évezredek múltán ismét lesz valaki, aki megismeri a működését, és használni fogja.

— Vagy megalkotják ugyanezt — gondolta az uralkodó.

A pap, majdnem halála évéig próbált olyan örökösöt találni, akinek át lehetett volna adni ezt a különleges hatalmat. Azok az emberek, akik alkalmasak lehetnek volna rá, előbb-utóbb akkora hidegséget, gonoszságot sugároztak társaik felé, hogy az aggastyán ráérezett, és inkább várt. Bizakodott. Aztán megértette, hogyha ő meghal, s majdan ha a király is, nem biztos, hogy lesz utód, aki kiérdemelné a tudást. Érezvén a testi gyengeséget, felhagyott a kereséssel. Lelkében nyugalomra intette az ágaskodó félelmet. Tiszta, egyszerű dolgokra gondolt, imádkozott, gyönyörködött a nap kelésében, nyugtában, míg aztán egy hajnali derengésben átment lelke az örök fénybe.

Múzeumi különlegességek között volt sokáig a szögletes, üvegszerű szögletes tárgy. Egyes látogatók, s néha az imádságos öreg éjjeli őr állította róla, hogy zenél, valami zizegő, ciripelő hangot ad. Aztán raktárba került, és megfeledkeztek róla, mert a látogatókat újabb különlegességek bűvölték el.

Egy napon az egyik látogató diplomatatáskájában a laptop egyszer csak magától beindult, zavarba hozva tulajdonosát, aki aggódni kezdett gépe állapota miatt. Kikapcsolta, becsomagolta, és már ment volna el, mikor az ismét „feléledt”. Magában megállapította, hogy jó lesz sürgősen elvinni innen a gépet, mert talán az itteni biztonsági rendszer mágneses körei zavarják, s még valami bajt okoznak a működésében.

Beindultak a biztonságért felelős számítógépek, a múzeum összes számítógépes rendszere leállíthatatlanul küldte az üzeneteket a világhálóra, melyek értelmét nem lehetett megfejteni; képeket, letűnt kultúrák írásjeleit, ógörög, héber szövegeket.

A múzeum raktárában zümmögve, villogva ugyanezeket a jeleket mutatta az üvegszerű, szögletes, rég elfeledett tárgy, aztán táncoló, érinthetetlen sugarak között hajdan volt városok, évezredek óta romokban heverő különleges épületek, harci díszbe, királyi pompába öltözött emberek elevenedtek fel, s hulltak vissza az időben.

Kint az emberi kollektív tudat mélyéről felszakadtak a rég elfeledett információk.

Az agy működése megsokszorozódott. Sokakban teljesen „összedőlt” az eddigi tudatos koordináció, képtelenek lettek minden szellemi és fizikai cselekedetre. Mások euforiás, különös érzésekben éltek át a tér és idő ilyen érzését, igen kevesen sejtették meg, hogy megtörtént, aminek lehetőségéről álmodni sem mertek.

BÜNTETŐBOLYGÓ

Végy nagy levegőt, s míg kiengeded, ... Lazíts! Lazíts!

Elszabadulnak a gondolatok, különös, már láttam, már tudtam élmények szakadnak fel. Néha egy-egy kérdés, amire valahol, a mélyben rejtőzködik a válasz.

Honnan jöttünk?

A világmindenség összes értelmes, emberszerű lakói közt annyira elszaporodtak az orvosi kezelésre szoruló kóros gondolkodásúak, beteg személyiségűek, hogy az értelmet, civilizációs haladást védők elhatározták: kitelepítik ezeket a nemkívánatos elemeket egy olyan önálló, emberi életre alkalmas planétára, ahol képesek lehetnek tudomásul venni, hogy gyógyítani kell őket. Abban reménykedtek, hogy a körülmények olyan belátásra készítetik a számukra nagyon nem-kívánatos, eltartani és eltérni való beteg népséget, hogy önként alávéssék magukat a genetikai kódjaikat megjavító gyógyszerek alkalmazásának.

Az egészségesnek tartottak örültek ennek a lehetőségnek, s a kiírt népszavazásokon sokan nem képzelték, hogy a válogatás az ő rokonaikat, közvetlen hozzátartozóikat érintheti.

Mikor végrehajtották az akciót, hatalmas űr maradt az emberekben, sokan önváddal küszködtek. Aztán mikor a jólét egyre nagyobb lett, megvigasztalták magukat, hisz mindent megadtak az eltávolítottaknak.

Ebben volt jó adag igazság (sokkal nagyobb rész igazságtalanság), hiszen a kitelepítettek egy barátságos, békés bolygóra kerültek a Tejút egyik sárga fényű napjának közelébe, ahol az éghajlat és klíma szinte teljesen azonos volt azzal, mint ahonnan hozták őket.

Az őrzők jól bántak velük. Nem volt különösebb szükség a szabadságuk korlátozására, hisz hova mehettek volna közlekedési eszközök híján. Az egészségükért felelős személyzet elégedett volt, mert néhányan, belátva, hogy csak akkor jutnak haza, ha megjavítják elromlott génállományukat, alávetették magukat az egyénre szóló kezelésnek S valóban, ezek ismét visszakérültek a hazájukba, rokonaik örömére, és a terv ellenzőinek bosszúságára.

A betegek belátták, hogy vagy meggyógyulnak, vagy örökre itt maradnak.

Nem volt kedvük gyógyulni. Magukkal hozott törvények szerint házasodtak, éltek a lehetőségek szerinti szűkös életet.

Már a második generáció ellustult, nem akartak megtanulni írni, olvasni, egyre agresszívabbak lettek. Voltak csoportok, melyek állandóan háborúztak a többiekkel.

A népeket vigyázóknak elege lett a lenti lakókból. Időnként aláereszkedtek sebezhetetlen, gyors hajókkal és rendet parancsoltak köztük. Aztán csak azt lesték, mikor jön a váltás.

Néhány megszállott orvos és nevelő lement és elvegyült a nép között, abban bízva, hogy segíthetnek rajtuk. A többieket rég visszarendelték, mert munkájuknak nem volt statisztikailag kimutatható pozitív eredménye.

Még mindig jöttek a szállító hajók, s hozták a különleges élelmet, amit az őrzők bizonyos időnként kiszórtak a levegőbe, hogy a lenti népség egyen, kapjon vitaminokat, általános erőnlétet javító szereket. Azok ott lenn örömrivalgással fogadták az égből jött elemóziát.

Ezzel a fáradtsággal akár a gyógyszereket is ledobálhatták volna, de nem volt értelme az egésznek. A hajdani tökéletesnek látszó ötlet és kivitelezése csődöt mondott. Az otthon maradottak között két nemzedék után ismét azonos arányban megjelentek a betegségek, és a szellemi fogyatékoság. Az anyabolygókon ez csak addig jelentett gondot, míg a baj kiderült, mert aztán keményen meggyógyították társaikat, hogy azok hasznos tagjaikként éljenek tovább.

A lenti népség egészen jól el volt foglalva a napi dolgokkal, eszükbe sem jutott, hogy van civilizáltabb, másik élet. Elkezdtek társadalmakat építeni, emlékeik mélyén lévő törvényeiket alkalmazták. A köztük élő segítők mindent megtettek, hogy fejlődésüket és túlélésüket biztosítsák.

Születtek gyermekek, akik szüleikkel ellentétben lelkiileg teljesen egészségesek voltak. Ezek eltávolodtak az apai háztól, sokat lendítettek tudásukkal, munkájukkal a többieknek.

Az őrzők gyakori megjelenése az isteni megnyilvánuláshoz hasonlított különleges körülményeivel.

Egy ilyen leszállás alkalmával történt valami. A bolygó körül keringő állomás elvesztette kapcsolatát a lentiekkel, s azzal a hajóval, mely a személyzet többségével lenn volt. A bázison mindent megtettek, hogy visszahozzák a hajót, de az nem válaszolt.

Csak arra voltak képesek a lenn rekedtek, hogy a levegőbeemelt hajót jó messzire vigyék a lakott helyektől, ahol egyelőre biztonságban lehetek fajtársaiktól. Tudomásul vették, hogy sokáig lenn maradnak. Azt azért nem képzelték, hogy a sokáig egyenlő az örökkével.

Beszéltek (és évezredek óta beszélnek) mindenfélét, emlegették az égből lenn maradt isteneket. Felidézték az öregektől hallott történeteket, amik már félig sem arról szóltak, mint ahogy a dolgok eredetileg történtek. A fantázia által átírt versek, mesék elvesztették kapcsolatukat a régi valósággal.

Meditációban olyan tiszta szépnek látszik a Föld, semmi más csak a tengerek, földrészek, amilyenek valójában senki nem láthatja kívülről, hisz a felhők állandóan takarják a részleteket.

Ebbe a belső csendbe, nyugodt szemlélődésbe egyszer csak belevillant a fenti történet, s azóta, elő-előjön álomfoszlányokként. Szeretném hinni; csak a fantázia szüleménye.

jelentések. Előrejelzéseik szerint harminc, negyven év múlva az emberi faj több mint hetvenöt százaléka valamilyen szintű születetten értelmi fogyatékos lesz, s persze ezeken kívül, a A született emberi szellemi fogyatékoság fokozatos növekedéséről adnak hírt a statisztikai jelenleg meglévő elmebajok százaléka megmarad. Ez úgy nyolcvan százalék.

Honnan jöttünk?

LOPAKODÓ

Ködös őszi idő volt, hamar alkonyodott. A tv-ben a délutáni szappanoperák mentek, amit anyám szorgalmasan nézett, ki nem hagyott volna akár csak egyet. Amit nem sikerült megnéznie, azt a másnapi ismétlésre hagyta. Zárva volt a szobája ajtaja, mert ezektől a történetektől rajta kívül az egész családnak menekülhetnékje támadt.

Csendesen jött az alkonyat, vacsorát főztem a konyhában, halkan szólt a rádió. A hírekben másról sem volt szó, csak a legújabban felbocsátott amerikai kém-eszközükről, ami állítólag még egy ceruza hegyét is le tudja filmezni.

Annaira besötétedett, hogy meg kellett gyújtani a lámpát, hogy lássam, mit kavarak a lábos alján. Kintről hallatszott, ahogy csepeg az eresz. A lecsapódó köd mindent átnedvesített, csapzott, nyirkos, csontig hasítóan vizes volt a világ.

Gomolyogva szállt az elegy a város felett, az este beköszönte mintegy vonzotta, be a házak közé. Kinéztem az utcai ablakon, s alig látszott a keskeny utca túloldalán, a kapunkkal szemben lévő villanyoszlopon a narancsszínű éjszakai lámpa. A szomszéd ház előtt is van egy ilyen erősfényű villany, az nem látszott.

Kékesfehér villanás. Gondoltam, valamilyen színes égőt próbálgatnak a gyerekek, ám ez a fény kintről jött. Néha megismétlődött. Mikor már elég gyakran fel-felvillant, elkezdtük figyelni, honnan jön. Magamban bosszankodtam, hogy talán az új szomszéd szórakozik, s valami diszkó-fénnyel játszi. Meglett ember létére az sem talál jobb szórakozást, dohogtam magamban.

Déli tájolású a kisszoba ablaka, odaálltunk elé, s néztük, már amit ebben a szörnyű ködben nézhettünk, hogy honnan jön ez a fény. Aztán belém villant a felismerés: ez nem jöhet a szomszéd házból. Akármilyen magas a felső szint, ha csak úgy ránk villogtatna valamivel, akkor az előttünk levő tűzfalon látszana a házunk árnyéka. Itt nincs ilyen árnyék! Az egész kert, a szomszéd ház látható, a kertben a fák árnyéka pont a fák alatt, mint a déli majdnem függőleges napfénynél.

Anyám elhúzta szobája ablakán a függönyt, kikapcsolta a tv-t, figyelte a kékesfehér fényben ismét és ismét megvilágosodó utcát. A gyerekek találgatták, hogy mi lehet. A villanások egyre gyorsabban követték egymást.

A nagyobbik fiam felkiáltott a látvány hatására; az előttünk levő magas házfalon megjelent egy kivilágított kicsit ovális fényfolt, ami a földtől a ház oromzatáig ért, lehetett vagy tizenöt méter hosszú, nyolc méter széles — már

csak a fal magassága és hossza szerint — ami lassan végigsiklott előttünk, elfordult déli irányból nyugatiba. A föld közelében haladt, szétnyitotta a vastag ködöt, megvilágította a szemközt, körülbelül ötszáz méterre levő panel-házsorot, majd észak-nyugati irányban eltűnt a hegyvonulat mögött.

Nem találtunk valós magyarázatot a látványra. Persze a legegyszerűbb az, hogy ráfogjuk erre az új űr-figyelőre, hogy azért van, mert szórakoznak vele. Ez viszont mosolyogni való ötlet volt. Ugyan, hol jutna eszébe egy védelmi, vagy felderítő rendszernek épp ebben a kisvárosban fitogtatni a tudását, ráadásul ekkora ködben. Maradtunk annál, hogy valószínűleg közösen álmodtuk az egészet, talán még ez a beszélgetés is az álom része. Aztán felmerült az az ötlet, hogy még rosszabb lehet a helyzet, ha kollektív hallucinációnk volt.

Másnap nehezen ébredő, kellemetlen, nyirkosan hideg nap volt, a köd még nagyobb volt az előző estinél is. Alig bírtam fenn lenni, egyik kávé ittam a másik után. Munkatársaim érezték az időt, mindenki álmos, meglassult.

Késő délután meglátogattam nagynénémet, aki a tv-je beállításával bíbelődött. Szidta a új technikát, közben csavargatta a kis pálcikaszerű csatornaváltóval a gépet, de nem tudott befogni élvezhető adást. Aztán mikor látszott, hogy ma nem nézheti kedvenc sorozatait, kikapcsolta a tv-t és megállapította, hogy pocsek köd van. Ebben egyet értettünk.

Kortyoltuk a kávé, éreztem; hiába töltöm magamba az illatos forró lét, semmi hatása nem lesz. Legszívesebben elaludtam volna ültő helyemben.

Néném mondta a magáét, a szokott történeteket a házban lakó, vele szomszédos idős asszonyokról. Aztán egyszerre megállt a beszédben, nem tudta mondja, vagy ne, de aztán mégis belekezdett. A vele szemben lakó öregasszonyról beszélt, s állította, hogy a szerencsétlen megbolondult. Egy kicsit. Vagy legalábbis a múlt éjjel biztosan, mert azt látta a hálószoba ablakából, hogy valaki kivilágította a hegyoldalt. Végig. Látta a szőlőket, a hétvégi házakat ebben a nagy ködben. Szóval valami nincs rendben vele, mert azt hiszi, igaz, amit álmodott.

Azóta eltelt néhány év, s talán most sem jut eszembe ez a történet, ha egyik ismerős nem emlegeti fel, hogy milyen nagy erő kellett ahhoz, hogy a Hegyközbe vezető egyik úton —, azt a ködös őszi estét emlegette — kidöntse a villanyoszlopokat több kilométeren át az aszfaltra.

SZIVAR

Gyerekkoromban bámulattal töltött el, mikor apám barátai hosszú, illatos barna szivarra gyújtottak. Szerettem nézni, ahogy a füstkarikák felszállnak, aztán szétoszlanak a levegőben. Mindig elfogyott a barna rudacska, a hamutartóban kis csomó bűzös valami lett belőle.

Szivarfüstös, késő délutánba nyúló beszélgetés alkalmával, valaki elkezdett ufózni. Követték egymást a történetek. Ahogy hallgattam, a szivar, vagy a többi elbeszélés hatására emlékeim mélyéből feljött egy valószínűtlennek tűnő emlék.

Hideg van, legalábbis koratavas, vagy késő ősz. A kert déli oldalában valami földmunkával vagyunk elfoglalva. Felhő nincs. Talán a szél sem fúj. A hegy felett kering egy óriási repülőgép. Szárnyai nincsenek, mégis körülfordul a csúcs felett, lassan, mintha egy filmbeli trükkal mozgatnánk. Lenyűgöző, hogy majdnem a hegyoldalt súrolja, s mégsem esik le. Félelmetes, mert bármelyik pillanatban lezuhanhat, rá a városra, a házakra. Vajon mennyi üzemanyag van egy ekkora monstrumban? Talán felégetné az egész környéket.

Kering, eltűnik a hegy mögött, aztán ismét ott úszik a levegőben. Hangtalanul, mint egy óriás szivar. Vajon mi tartja fenn?

Percekig állunk és nézzük a különleges valamit.

Talán eltűnt, vagy nem volt időnk tovább bámulni, nem tudom. Annyira álomszerű, valószínűtlenül lebegő az egész.

Érdekes. Nem szoktam a különös álmokat elfelejteni. Ezt vajon miért? Ha nem ez a szivarfüstös délután, talán eszembe sem jut.

— Ez nem álom! Együtt láttuk! Emlékszem rá — szólal meg a fiam, mikor a mondókámat abbahagyom.

Nem álom. Szivarfüstös délután. Évek suhannak el a szürkés-kék füstben, lebegve fordul az óriási szivar a hegy körül.

VALAHOL

Kékesfekete, csillagokkal villódzó palástjába vonta az éj a tájat, nyugodt, felhő nélküli éjszaka ígérkezett. Még szólt az esti, búcsúzó madárhang, felerősödött a tücskök ciripelése, valahonnan ismétlődő, hegedűn felrengő dallamfoszlányok keveredtek a nyugovóra térő vidék neszeihez. Fokozatosan hűlt a levegő, bár a falak még ontották a nappal melegét, a csillagos ég felé rohantak a hősugarak. Tán még fagyni fog az éjszaka! — mondogatták az öregek, s a csalóka nyári éj megfogalmazhatatlanul kékesfekete boltozatán szótlánul, a végtelen szerkezetbe alakulás, az állandó mozgás, forgás, keletkezés és pusztulás minden ismeretével szikráztak a csillagok, álltak, bár állandóan rohantak, beletörődve az anyaggá válás pillanatától eleve elrendeltetett történések folyamataiba.

Sötétség — lassulnak a fényre sebesen bomló anyagok reakciója, s tudatosul az agyban: este van, éjszaka van; hozzákapcsolódva ezernyi más, azonnal feljövő, mozgósítható, vagy automatikusan mozgósított, a sötétséggel összekapcsolt, leülepedett emlék; s készenlétben áll minden, hogy szabad variációkkal, véletlenszerűen előjőjön, amit a gondolatok csapongása beenged számtalan, sem nem hívott, sem el nem felejtett utakon. Lazulnak a test izmai, s amint a szem felfele nézeget, napi fegyelmezett irányaiból nyugodtabb, befogadásra kész, felismerésre nyitottá válik az agy; neszező, suhanó rezgésekkel, ciripeléssel, távolodó emberi zajokkal nyugtatva magát, kitérve ősi, befogadásra kész kapuit.

RENDSZÁMTÁBLA

Mindennek száma, megkülönböztető jele kell, hogy legyen, ezek nélkül lehetetlen élni; ha eddig lehetett, ma már szinte lehetetlen.

Itt van például a kutyák besorolása; ez még szabad terület, ahol a legújabb módszert benyújtó pénz és sikert arathat. Micsoda tökéletes dolog lenne, képzeljük csak el! A kutya is kapna rendszámtáblát, merthogy közlekedik – nem lenne eztán kóbor eb, vége lenne a kutyavilágnak – nem kéne keresni azt az ebadta kutya kutyát és még kutyább gazdáját, aki hagyja a négylábút, az ember első barátját és társát csak úgy kódorogni az utcákon, ahol aztán az éhes, mérges eb megharaphat valakit. Csak rá kéne pillantani a kutya rendszámtáblájára és máris látható; magyar az illető jószág, melyik megyébe, netán városba szól az illetékessége; mert az még szóba sem jött, hogy szabad kutyapolgárságú kutyák szabadon, gazda nélkül kószálhatnak a világban. De ha lesz rendszámtáblájuk!... Akkor azután könnyű lesz őket megkülönböztetni, hisz mindenki rögtön láthatja – csak a kutya nem látja – amit látnia kell.

Persze ez más, gondokat okozó kérdéseket is felvet; nem úgy van az, hogy csak legyen a kutyáknak megkülönböztető jelzése, sőt távlatokban még felmerülhet, hogy a pedigreket, és gazdag korcsokat műholdas megfigyelőrendszerrel követik, ha mégis szerelmi vagy bármilyen kóborlásba esnének; és ezzel a kutyabaj megoldottnak tekinthető. Ha már idáig ér a fejlődés, akkor előbb-utóbb kutyaszerviz is lesz, ahova időszakos vizsgálatra kell vinni az ebeket, hogy megbizonyosodjanak róla; valóban kiérdemlik a rendszámot viselő kutya címet: működik a beljük helyezett szuperteknika, kifogástalan a rendszám vizuális minősége, megfelelő az ugatás, a testtartás, a bokornál, fánál, és a legújabb spéci szaggal átítatott lefolyólukaknál a láb felemelés bizonyos szükséghelyzetekben. Nagy ugatás és vinnyogás, szűkülés és miegyebek kísérné ezeket az időszakos vizsgálatokat, de bizonyára lennének olyan kutyák és a gazdáik beleegyeznének a dologba, akik státusszimbólummá emelnék ezeket az ellenőrzéseket; sikk lenne ide eljárni, ez bizonyítaná: a kutya nem csak és csak arra jó, hogy őrizze a házat, legyen akit a család, a gyerek szeret, hanem arra, hogy különlegesen gondoskodjanak róla, vagyis ne csak úgy éljen a világba.

Megállíthatatlan a fejlődés, ebből nem maradhatnak ki az ebek, elvégre az embernek gondoskodni kell legelső és legősibb barátjáról, védelmezőjéről, nem hagyhat ki semmi olyan modern vívmányt, ami kutyára vonatkozhat – ámbár ezt nagyon is megteszi saját ivadékaival, s tán az áhított jövőben megtartja ezt a faji szokását – így aztán a rendszámtábla, műholdas követő,

mind olybá lenne, ami a kutyák életében nagy előrelépés, jelentős történelmi fejlődés első megnyilvánulása.

Erre még várni kell egy ideig. Hogy meddig? Az talán nem is fontos, a lényeg; a fejlődés nem áll meg. A fejlődés a kutyák életében sem állhat meg. Hogy mit szólnak erre kutyáink? Statisztikai felmérést kellene készíteni, felvenni tőlük minden adatot, külön kutya-módszertani jövő-pszichológiát alapítva; aztán jöhet az új, kiugrott kutyavilág.

Vauuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

SZABAD ASSZOCIÁCIÓK

Az elemzések magas környezetszennyezést mutatnak; az élő szervezetekből vett minták igazolták a romboló folyamatok meglétét; gyakori az indokolatlan sejtburjánzás, a letális mutációk, a gerinces emlősök jelentős részénél károsodott a megtermékenyítő képesség.

Isten, ha van, közönyösen, elfásulva szemléli teremtményei önpusztítását; s lehet, már nem akarja megváltani őket; kiindulási állapotban magát tekinthette annak az erőnek, mely az emberért van, az embert segíti. Sokszor, sokat csalódott, kevés ritka alkalommal érte öröm; mert mit tett az ember, mióta birtokba vette a Földet? – már az első tűzrakáskor elkezdte a levegőszennyezést. Az első emberpár fiai hajba kaptak az érdeken, ami akkor még Isten szeretete volt; rögvést érdekke, hatalmi értékke vált a szeretet – később más, földi dolgokért marakodta, marakodunk.

Ingatag volt és maradt hitünk, különböző istenek között bukdácsoltunk, vissza-visszatalálva Istenhez, aztán rögtön elhagyva, ha a dologi jólét nőtt, vagy új istenszerű kép alakult ki, melynek szolgálata a földi világ fizetőeszközeiben mérve hasznosabbnak mutatkozott. Fentről csupa nyüzsgés, zaklatott mozgás az ember élete; közelről valós, megoldatlan bajok vannak az egyének lelkében, porszemnél jobban szaporodó világ- és én-megváltó csoportok közt elégedetlen, szeretet nélküli tudatok remegnek; s a lélek bajait követi számtalan testi betegség. Szellemi szabadság, végtelen lehetőségek korában nem hisznek semmit, nem szeretnek senkit, önmagukat sem. Hogy tudnák szeretni társaikat, elfogadni azok gondolati, faji másságát, mikor saját magukat sem szeretik. A felebaráti parancs – kit érdekel az évezredek óta megfogalmazott örökérvényű igazság!? Ugyan! Még mindig és még meddig kell ezt hallgatni? Ordítóan harsányan le kell rázni, hogy a szabad, szabadosság uralkodjon! – nem zárja ki magunk szeretetét, sőt ahhoz hasonlítja a másik ember iránti szeretetet.

Milyen könnyű tudni a parancsot, szeretni, elfogadni másokat – míg elméleti síkon kell az elfogadás – szóval könnyű szeretetet hirdetni; a szeretet valóság, valósága mindennapi tettekben nyilvánul meg. Engem senki nem szeret, engem senki nem ért meg. Jó nekem, ahogy vagyok – mondják sokan, s visszakérdezve: ti kit szerettek? Kit értetek meg? Mi lenne, ha visszakérdezne Isten? Jó így nektek? Mekkora hazugság – mondaná. Ám az Úr végtelenül türelmes, több évezrednyi ideje nem történik semmi látványos csoda; lég lejárt a vízőzön (meteorológiai előrejelzések biztosítják a katasztrófa-helyszínek kiürítését, lehetőleg időben), a cethal, Szodoma ideje; ezek jelzései átmenetileg, rövid szakaszokra változtatták meg

gondolkodásunkat, aztán újabb és újabb bizonyíték kellett Istentől, mint kötekedő rossz kölkök, az ember kérte, kunyorálta, követelte a bizonyosságot, – annak létét akarta bizonyíttatni, akit teremtőjének tartott – várta a szeretetet, s alig adott cserébe valamit vissza érte. Hiába jött az Isten-ember a Földre, a nép oda sem figyelt rá; vérrrel verítékkal kérte emberlelkével az Atyát, szeretne volna testi sorsát elkerülni – valóban nagy kockázat volt, mindent feltenni egy történetre –, lelke isteni felével vállalta küldetését (éltért való könyörgése után egy emberi állomás kimaradt, kimaradhatott; eredete és küldetése ellentétben volt ezzel; a dac, a tehetetlen harag állomása, mit gyógyíthatatlan, halál felé menő állapotában minden ember átél, míg eljut a belenyugvásba). Azóta eltelt kétezer év, az emberek saját érdeküknek megfelelően forgatták, alakították a tőle kiindult új lelkeséget; csoda, hogy ebben a nagy hitbeli vásárban még megmaradt valami az igaz szeretet-hitből.

Az Úr fásultan, várakozóan, s talán nem egészen közönyösen szemléli világunkat; többé nem küldi el fiát, hogy a cirkuszért és kenyérért mai napig lelkesen ordító, de hinni, szeretni nem tudó tömeget megváltssa – lehetőséget kapott a tömeg minden egyes tagja, megkeresheti lelke tiszta útját, s eljuthat a tiszta, szeretet útja felé, ráléphet, ha vállalja ezt a fáradságot; ösvényből utat taposni saját lelkében; intő jelek mennek el mellettünk, évszázadok szörnyűségei, az ember saját fajához való kegyetlen viszonya. Ki emlékszik itt a kőtábla parancsaira? Minden vehető, minden eladó, alig van az emberi fajban néhány olyan „példány”, aki lelki értékekre törekszik; ezek megmosolygott, a többség által különcnek, vagy épp örültnek nevezett emberek ismerik az igazi szeretet, talán a boldogságot.

Eljön, eljött a születés évfordulója, milliók várták a csodát, technikai összeomlást, különös jelenségeket; a nagy vallási csoportok nem tudnak nyugalmat, felszabadulás-érzést adni; burjánzanak a szekták, apró vallási csoportok, különböző új elméletek születnek a túlvilágról; csodavárás, hitek fellángolása – a nagy térítők, új hit-hozók céljai mögött változatlanul ott van a jól titkolt, évezredek óta meglevő törekvés: csak higgyetek, csak csatlakozzatok, s nekem a pénzt, annak hatalmát hozza mindegyikötök

Bolygónk története csupa népirtás, szeretetlenség, embertársaink ezek történetét alig, vagy részben ismerik, reménykednek ez velük soha nem eshet meg, nem ismérlődhet meg, – aztán miért ez a nagy elbizakodottság, előrelátás? – hisz jobb vegetatív szinten élni, a gondolkodás, emlékezés, fárasztó nyűg valamennyi.

Hol az a híres külső civilizáció, aki megváltja ezt a vérengző fajt? Lehet, csak a képzelet szülte az idegenek léte; nincs itt senki, egyedül vagyunk a Naprendszernek ebben a részében; ha van máshol hozzánk hasonló élet, s meglátogatja bolygónkat; közönyösen megy el mellettünk: nem kellünk nekik. Ha el tudtak jutni idáig, ha kell nekik ez a planéta; bármikor

letörölhetik az embert róla; aki a tér végtelenjéből idejön, az képes erre. Nem történik semmi. Vagy ha van ilyen találkozás, elmennek mellettünk; hagynak betegségeinkben, háborúinkban elpusztulni; s így találkozva fejlettebb civilizációval, vagy nem; eljön a földi világ vége, egyebet sem teszünk, csak emlegetjük, és rontjuk magunkat, a környezetet.

Milyen parányi ez a mi ismert világunk a Galaxisokhoz képest. Látogatóink, ha vannak, nem adják át tudásukat; teljesen igazuk van, agresszivitásunkban ellenük fordulhatnánk. Üzeneteiket nem értjük meg, ha valamikor eljön az idő, mikor csupán a szeretet-törvények betartása lenne a követelmény, hogy a kozmikus népek csapatának tagjai lehessünk (ha vannak ilyenek) – alkalmatlanok leszünk erre a feladatra, ennek a lehetőségnek nem az elfogadására (!), a megkapására; s így elérünk világunk végéhez. Kinek kell egy agresszív, önpusztító, szeretetet, elfogadást nem, vagy csak (gyakorlatában!) alig ismerő faj? Ez a sok gondolat mind kitérő, fantázia.

Isten szeretetét lassan eljártsszuk; közönyösen, fásultan látja közös és egyéni boldogtalanságunkat egyszerre az egyéneken és a többségben. Mivé lett a képmás, a lélek, a szabad akarat? A képmás lassan istenebbnek hiszi magát az Istennél, szabad akaratával mindent eltorzít, elront; főleg azt, amire neki egyéneként nagy szüksége lenne. Minek, ha másoknak is jó? Isten tudja szörnyű szeretetlenségünket, s a pár igazért megkíméli a többit, talán néha segít.

Nő a környezetszennyezés, csökken az átlagéletkor, szenvedélyesen fogyasztjuk éveinket hóbortjainkkal; a szakadozó ózonon át a kozmikus sugárzás szaporítja a mutációkat. Az elemzések mutatói... Technikai tudásunk nő, egyebekben szinte semmit nem változtunk.

EGY CSEPPNYI VÍZ

Csak cseppnyi víz. Nem kell olaj, dúsan nőhetnek az erdők, s hegyek gyomrát sem tépi acélmarok a szén után. Olyan egyszerű, itt volt, állandóan szem előtt, mondhatni a harmatcseppben „hevert” az egész.

Annyira magától értetődő volt utólag, hogy mosolygásra készítette az új nemzedéket a történet, ami a régi energiák felhasználásáról szól, ámbár tényét, majd két évszázadon átívelő ipari használatát senki nem tagadta; a környezet ötven év múltán is magán viselte annak sok káros maradványát, de a hirtelen megjelent és meglepő gyorsasággal elterjed új technikák és energianyerő folyamatok gátat vetettek a szénalapúaknak, s a fokozatosan tisztuló légkör, a vizek szennyezettségének csökkenése minden évvel előbbre vitte a civilizált népeket az oly sokszor megálmodott új évezred, az új „világ” felé.

Nyugszik, csendet parancsol a lélek, koordinál, erősen visszafogja az indulatokat a jó irányra nevelt akarát; a fel-fellobbanó vad harci vágyat csillapítja az emberi agy. Nyugalom, biztosan visszatérő békés hangulatok; mint reggeli, könnyű harmat hajnali, hamvas, ezüstös ragyogása, mint az eső utáni szivárvány íve az égen, mint... mint minden, ami jó, és az embernek hasznos, ami tiszta, szeretet és béke.

Omladékok alatt meglévő, pénz, ipar, politikai hatalmak által eltemetett, majd romboló halál és félelem által feltámasztott kísérletek eredményei néhány év alatt kiváltották a régi energiahordozókat; — jaj! a halál!; jaj! a félelem!; mik mindenhova elértek, miket láthatatlan kezek hordoztak, mikkel szemben nem lehetett hadsereget állítani — képes volt az elme olyat fordítani a világ során, mely fordulat legyőzte minden harc és fizikai megtorlás nélkül a sötétség uralmát.

Ahogy ragyog a reggeli harmat, s minden cseppje hordozza az energia végtelenjét, s a szivárványban megtörő fény színei kínálják a látható titkot, úgy lett valós, használható az új világ energiaellátása, olyan egyszerű volt a „képlet”, ott volt mindenütt, minden harmatcseppben, a szivárványt alkotó valamennyi vízmolekulában.

Forró szél kavarja a sivatagi homokot, elszánt, kemény tekintetek fürkészik az eget, alig változik a táj; a néhány évtizede még virágzó városokban lézeng a lakosság, s nincs folyosó, mely az ég felé repít, nincs víz, mely átengedi a hajókat a másik világba; zárt és egyhangú minden, nincs elmozdulás; a nincs van, a nincs, a nincs, a semmi; esténként megszólal az imára hívó jel, s ki arcát a szőnyegre hajtja, megérinti az évezredek óta jajgató homokot, az embertelenség szülte nyomort, az éhséget, a pusztító

akarat teremtette birodalmat, melynek kapui bezáródtak; pokol kivetette, égnek nem kellett, s elfajzott népeinek sokasága magára maradt gyűlöletével, melyet valamikor hitnek hitt; félelmével, mit másokban akart kelteni.

Kezünkre hull egy hópihe, gyöngyözve, szivárványszínben ragyog a hajnali harmat; őrzik a világot számtalan biztonsági rendszerrel, vigyázzák a sivatagok partjait; nem indulhat arról hajó, s az ég egyre tisztább kékjét sem sebezhetik fel onnan a felszálló repülők. Évtizedek követik egymást, egyre tovább terjed a tudással megszerzett nyugalom és béke; s harmatcsepp ragyogásában, a szivárvány gyönyörű ívében is benne rejlik annak a két toronynak az emléke, mely többé soha ki nem törölhető a civilizált világ emlékéből; melynek pora szétszállt a világban, s mikor lesöpörte a szél a józan elmékről, megnyíltak a gondolatok, tisztán, célratörően, mint napunk fényét szivárvánnyá törő cseppnyi víz; az örök paradoxon, mely fizikailag igaz: fehér a fény, ám a harmatcseppben megtörik; hatalmas és jó az ember, ám kénytelen kordába tartani azon társait, kik halált és félelmet hoznak.

Csak cseppnyi víz; nem kell olaj, nem kell fa, dúsan nőhetnek az erdők, s hegyek gyomrát sem tépi acélkarom a szén után. Olyan egyszerű, itt volt, állandóan szem előtt, mondhatni a harmatcseppben „hevert”.

.... most és mindenkor...

(„Behunyták a szemüket már az égiek is...” *Drakcorners* novellapályázatára 2008)

Jah könyökére támaszkodott, arcát két tenyerébe fogva igyekezett csak a semmire és kizárólag a tiszta semmire koncentrálni. Mérheterlen hosszú ideig tartott ez a belső, minden információ nélküli nyugalom, vagy csupán pillanatokig — Jahnak ez teljesen közömbös és érdektelen volt, fizikai létének működése, szívritmusa, az ereiben áramló vér mozgása, szemhéjának önkéntelen vibrálása belerezegtek ebbe a tiszta semmibe, s a különleges semmi-élmény megbomlott. Ismét a most és a most-van megszámlálhatatlan ingere vette körül; és belülről, a testéből is valami hasonló, csak valamivel nagyobb összhangban volt ez a bentről jövő, s tán ezért csendesebb, és kevésbé tolakodó, figyelmét alig lekötő, de állandó jelzéseket küldő, visszaellenőrzésekről értesítő működés.

Kinyitotta a szemét, az elé táruló látvány egyszerre volt ismerős, előre tudott, s egyszerre volt a véletlenek összeállításának képe, mint mérheterlen, megszámlálhatatlannak tűnő, emberi lépték számára végtelen számú elemekből álló rendszer épp most érzékelhető pillanatnyi állása, ami ismert, hiszen minden atomját működését ismerte, s az előfordulások akárhanyadik változatát is tudta, mégis, minden alkalommal a véletlen együttállása során rácsodálkozott a teremtett fizikai lét pillanatnyi megmutatkozására. Szűknek találta most testbe zárva szemlélni a teremtett világot.

— Úgy vagy vele, mint a gyermek, aki megunja játékait, vagy mint a férfi, ki beletanulva az életnek nevezett világba, holmi spleen-re, vagy épp más korszakában depresszióra, kiégettségre panaszkodik, s nem ismeri fel legnagyobb baját.

Nem mozdult. Szemei az előtte elterülő tájra néztek, mégis látta maga mögött Lucot, aki kilépett minden szándék és engedély nélkül az egészből, materializálva önmagát.

— Hallgatás? Belegyezés? Bár ezt nálad sosem lehet tudni, mi mit jelent — folytatta Luc.

— Nyugalom... — sóhajtott Jah és Luc beletűnt az egészbe, egyszerre volt kézzelfogható anyag, sugárzás, a végtelennek hitt világ része, a menny, a pokol alapeleme, és főként Jah része — Maradj csak! Maradj az egészben! Ma nem akarok vitát. Sem bizonygatást, hogy hol és ki, és hogy ha mégis én, és belőlem vagy, akkor az mit jelent.

Luc ellenállt, majd visszarendeződött, ettől a folyamattól Jah agyában kismértékben megváltozott az anyagcsere, amitől rossz érzései lettek,

majdnem olyanok, mint teremtményeiben, ha valami kellemetlenség éri őket, ha valaki vagy valami ellenáll az akaratuknak. Gab csendesen, és beilleszkedve, önállóságot nem mutatva helyezkedett el az egészben, mégis ő volt az, aki gyakrabban eszébe jutott Jahnak.

Meg még más is. Főleg az eleje. Az egésznek az eleje. Jah ahányszor teremtményei kiszámíthatatlanságát róttá föl önmagának, mindig eszébe jutott, hogy annak idején — ami valójában most van, és valójában egyszerre van a még meg nem történtben, sőt a jelenben; mégis, csak neki, és kizárólag neki, meg a belőle származó, bele visszatérőknek fogható fel ez a még nem, most jelen, és majd lesz egyszerre létező hármasa — annak idején benne volt valami nem várt és kiszámíthatatlan, ami idáig vezetett.

— Úgyis tudod. Mért akarod, hogy magyarázzam, mikor velem egyszerre és együtt tudod az egészet — mondta Gabnak, aki szeretett visszatérni a kezdetre.

S bizony nehéz volt ismét és ismét gondolatba foglalni azokat a különleges felismeréseket, amik elindították ezt az egészet.

— Hiszen a semmi, az biztosan volt, vagyis nem volt. Egyszerre volt a semmi, a semmi volt a minden, és ez az egész, ez a semmi-minden vagyok és voltam. Ők azt mondanák — és ekkor teremtményeire mutatott —, az idők végtelenségéig tartott a semmi. S milyen igazuk van. Soha nem mondtam, nem sugalltam nekik, hogy a Könyvbe bevegyék a kezdetet, s így vegyék be.

— Látni akartad önmagad... — szólalt meg Luc, és azon nyomban vissza is vonult.

— Meglehet... Végül is, akkor, abban az állapotban, mivel egyszerre voltam a semmi és a minden, egybegyúrva múltat, jelent, jövőt, igen akkor jutottam oda, hogy ez az állapot engem a szubjektum állapotában tart. Tart engem... engem semmi nem tarthat sehol és semmikor. Mégis! Ha tudni, látni akartam magamat, akkor objektummá kellett válni, ez volt az egyetlen mód, hogy kívülről figyeljem meg saját szubjektumomat. Egyszerre lenni szubjektumként és egyszerre válni objektummá, egyszerre maradni szubjektumnak, és ugyanakkor objektumként, s ez a kettő mégis egy és ugyanaz időben, térben, múltjában, jelenében és jövőjében. Mégis, ettől tudom mérni, hogy keletkezett valami a semmiből, belőlem, aki semmi és minden vagyok.

Luc egyénisége felrezgett, majd hullámai fokozatosan csökkentek, és visszailleszkedett. Jah várt, ismét ki akar-e lépni az anyagba, de Luc nem mutatott erre semmi jelet.

— Téged is! — szólította meg Lucot, majd Gab felé fordult. — Meg persze téged. Az emberek lustaságnak neveznék... s valóban milyen emberi... magunkat meghagyni a nyugalom és egyensúly állapotában, míg van, aki helyettünk figyel és közvetíti a történéseket. Egyszerre jelen lenni

minden ember rezgéseiben, túlságosan felaprózna. Minek aprózzam fel önmagam? Elég két képviselő, akik folyamatosan, és állandóan a két pólust mozgatják, s a vonzás és taszítás elemei minden jelentősebb törődés nélkül összetartják az egészet. Ti vagytok a részeim, belőletek áramlik be minden a tudatomba, és tőlem vagytok azok, akik mindenütt ott lehettek, az én kíváncsiságom a ti kíváncsiságotok, az én engedélyem, ami szerint ti ketten a világban cselekedtek, amik szerint az emberek kiszámíthatatlannak tűnő élete folyik.

Gab beleegyezően várta a gondolatsor végét, Luc viszont némi ellenállást mutatott, de jobbnak látta hallgatni. Ők ketten, és még sok névvel nevezett, hol anyagi megnyilvánulásban, hol a szellemi lét magasságában lévő alak, mind, mind Jah részei, s ez ellen tiltakozni ugyan lehet, de nem változtatható meg. Luc alkatából eredően (meg Jah azon részéből eredően, ahonnét Lucot létrehozta), sokkal többet próbálkozott, és sokkal többször törekedett arra, hogy az embernek, ennek a különleges hasonmásnak felnyissa a szemét, megismertesse vele isteni képességeit, s ezek a próbálkozások az emberi idő szerint mért és számított történelemben, mind, mind elbuktak. Oly szépen nézett vissza rá az ember szeméből a majdnem ugyanaz a tekintet, mint a sajátja, vagy Gabé, vagy akár Jahé mikor materializálták magukat, hogy Luc gyakran olyan kérdést tett fel az embernek, mintha vele egyenrangú lenne, mintha Jahtól kérdezett volna valamit.

— Mért vetted el tőlük mindazt, ami oly közelivé tenné, annyira hasonlónak tenné velünk? — kérdezte Jahot, aki soha nem válaszolt erre a kérdésre, Luc mégis tudta a választ, ugyanúgy, ahogy Jah előre tudta, Luc mit fog kérdezni, meg azt, hogy nem fog választ kapni a kérdésére.

— Nézd! — mutatott az idő egy pontjára Jah — vagyis nem kellett mutatnia, Luc és Gab egyszerre tudták a gondolatát. — Nézd ezt a tornyot! Ezt a kezdetleges próbálkozást, amikor már elkezdték hinni, sőt meggyőződésüké vált, hogy közvetlenül felmehetnek abba a dimenzióba, ahol mi vagyunk. Ez nyüzsgés, ez a felesleges energiapocsékolás... ami azóta is tart, kisebb-nagyobb megszakításokkal. S közben az a hatalmas érzelmi ráfordítás, ahogy az én nevemben, de mégis ellenemben épül az egész. Az egyenrangúság vágya, ami elsöpri a lényegüket, a szeretetet és az együvé tartozást, s helyébe nem ad kielégülést, csak valami bizonytalan, hatalom utáni vágyat, valami közös elégedetlenség érzését, amit nem tudnak megfogalmazni, holott már csak a hatalom vágya a hajtóerő, ami mozgatja őket.

— Ettől a ponttól szakadt meg az a közös megértés... — sóhajtotta Gab kifejezhetetlen szomorúsággal.

— Vagy nézd azt! Ami nekik a jelen, és az előbbihez képest évezredekre előre történik. Most már szó sincs közös nyelvről, s a kihalt nyelveket előre

meg tudják határozni. Tanulmányokat írnak róla, s közben kopnak azok a nyelvek is, melyeket a leggyakrabban használnak, amiket milliók beszélnek anyanyelvükként, s számtalanok tanulják meg annak reményében, hogy azzal kitérnek korlátaik meg országhatáraik mögül... ám ez se jó nekik! A tévékben hasonló műsorokat látnak, azonos ételeket mutatnak egymásnak, közeledik az életmód egybehangelése, ez nem Babel, ez globalizáció. Visszatérhetnének a hajdan eljátszott közös nagy együttéléshez, számukra hosszú idő alatt, de ismét közös lehetne a nyelvük... Ez sem jó nekik!

— Rajtam ne keresd az okát! — szólalt meg Luc.

Jah nem felelt. Most sem. Figyelmét lebotcsátotta egy a Föld északi, mérsékelt égövén levő pontra. Gab és Luc vele tartottak, most is, mint minden alkalommal.

Alig volt hely az ebédlőben. Az épp megérkezők az ajtó környékén csoportokban várták, hogy valaki végre felkeljen az asztal mellől. Gyakran néztek az óráikra. A hatalmas terem túloldalán kinyitottak egy ablakot, a huzat kezdte kivinni a nehézzé vált ételszagot, unottan, lassan kicserélődtek az asztaloknál ülők. A nő hóna alá csapta a kabátját, úgy lépegetett kezében a tálcával a legközelebbi asztalig. A férfi szemben ült le, mindketten azonnal enni kezdtek. Jah és kísérete beleolvadt a hely szokásos közönségébe.

— Ha megengedik?... — nézett a nő szemébe Luc, s azonnal látta a szem körüli apró izmok mozdulásából, hogy persze, megengedik, hogy mellettük foglaljon helyet; és ő azonnal leült melléjük. Jah és Gab a szomszéd asztalhoz telepedtek le.

Ismét átfutott a hűvös fuvallat az ebédlőn, s az étkek illata ismét érezhetővé lett.

— Ne zárja be! — szól oda a férfi annak, aki épp az ablak felé igyekezett. — Soha nem fogom tudni megszokni azt a szagot, amivé az étel illata válik, ha befójtják egy lezárt helyiségbe.

— Már lett volna épp ideje rá. — mondta a nő, s szemében vidám fények villogtak, mikor folytatta. — Hogy is áll az a híres tétel, amiről ma beszélt? Valóban maga találta ki?

— Hüm. Igen. Délután ismét elmagyarázom.

— Érdekes. Nagyon érdekes. Talán meg kéne írnia...

— Ááá! Semmi értelme. Úgyis tömegével rá fognak jönni, csak idő kérdése.

Luc csendesen evett, épp ízesnek akarta érezni az ételt, így az ízes volt. A szomszéd asztalnál Jah valószínűségi számításokat végzett, annyira belemerült, hogy látszólag bambán bámult a tányérjába, s közben érzékelte, hogy Gab figyelmeztetni szeretné, hogy ez az elbámulás már túl soká tart (amit ő maga is megállapított), meg közben hallgatta a szomszéd asztalnál ülők további beszédét, s közben mérte fizikai léte korlátait, s az előre látott és

tudott dolgok hamarabb való bekövetkezését akarta pontosítani. Mert ezek, ez a férfi és ez a nő, épp arról fognak beszélni, amiről ő maga is sokat gondolkodik, ami nem más, mint a szubjektum és az objektum viszonya.

— Persze, az isteni dimenzióban. Csak ott érvényes! — mondta mosolyogva a férfi.

A nő piszkálta a tányérján levő zöldségdarabokat, egy brokkoli darabra rácsodálkozott, hogy hogyan maradhatott az meg ilyen épen a főzési folyamatban, talán párolták, valami felgőzölős eljárással.

Luc majdnem megszólalt; hogy igen jól gondolja, aztán inkább csendben maradt. Mások is csatlakoztak az asztaltársasághoz. Ismerték egymást, félszavakból értették a munkahelyi, meg a magánéleti dolgokat. Elhangzott egy-egy vicc, amit nevetés kísért.

Jah várta, hogy a nő megszólaljon.

— Mondja! Maga emlékszik ki volt ott a székben a hasadék felett? Nekem már álmomban sem tisztul ki teljesen a kép. Azt tudom, hogy mindketten szerettük azt a különleges érzést.

— Ezek már megint viccelnek! — mondta az egyik munkatárs, és várták a poént.

Luc átpillantott a szomszéd asztalhoz. Ott az átlagos szituációt semmi nem zavarta.

— Nem volt rossz! Igazán jó volt. Sőt! Mondhatni: prima volt! Ma szó sem lehetne róla.

— Ilyen kemény drogtörvények mellett... elvégre senki nem hinné el, ahogy a székem alól hallucinogén száll fel.

— Az viszont biztos, hogy megnyertem a csatát! — s míg kimondta, szemügyre vette Luc-ot. — Magát meg már láttam valahol... — szól oda neki, csak úgy mellékesen, választ sem várva.

— Igen. Néha itt szoktam ebédelni — s figyelmét elfordította asztaltársaitól.

— Ez az! Amikor azt merik állítani, hogy az időben utaznak. Itt játszanak a szavakkal, tréfálnak, akik meg köröttük vannak, azok nevetnek, és el is feledik az egészet. Mégis marad valami szilánk, valami furcsa a tudatuk mélyén, ami egyszerre elutasítás, és egyszerre valami titkolt hit. Hisz melyikük ne vágya rá? — Jah közben megkapta a valószínűség számítás legelfogadhatóbb értékét, még modellezte a dolgot, aztán azzal is készen lett. — Határozottan lassít ez a testbeni alak.

— Emlékeztetnek valakikre. Talán tévedek... — kockáztatta meg a hangtalan gondolatot Gab.

— Pontosan tudod! Csak ők nem tudják! Honnan is tudnák? Elvégre a nők álmaival megy tovább az emlékezés, egy bizonyos határig... — Luc

egyre erősebben érezte a mellette ülő nőről, hogy már valahol az időfonálban találkoztak.

— Persze. Persze. A leszármazottak véletlen találkozása. Igen. Ezt már ők is ki tudnák számítani, sőt, ha találnak maradványokat, akár genetikailag is be tudnák bizonyítani, ha elkapná őket a hév, és a kíváncsiság erősebb lenne, mint a meglévő anyagi akadályaik.— állt fel Jah és a másik kettő követe. — De a vágyaikon túl, mert mért ne lennének vágyaik, nekik már semmi közük az akkor történetekhez. A nő, az alkalmasabb lenne, hogy kapcsolatba lépjen velünk... velem. Nincs értelme. Menjünk!

Az asztaltársaság még rövid ideig együtt maradt, majd a férfi és a nő visszaindult a munkájába. A nőben enyhe lebegés, finom felsejlő dallamok rezgettek valami messzi-messzi emléket, ami nem bírt feljönni, és tényleges, felvillanó, fölelevenedő formában megjelenni. Dúdolni kezdett.

— Olyan, mint egy régi görög dallam. Lehetne akár ókori... talán akkor is ezt dúdolta — mondta a férfi, inkább csak úgy maga elé, és nem is a nőnek, a nő meghallotta belőle a lényegét, és nem tudta eldönteni, hogy az előbbi játék folytatódik, vagy a másik most kedves, udvarias hangon, de határozottan gúnyolódik vele; bár ez ebben a pillanatban teljesen mindegy volt, ez a dallam jött, áradt belülről. Megragadta, eufóriás érzést keltett. S pontosan tudta, hogy amint visszaül a számítógépe elé és elkezd a munkáját, a dallam, ahogy jött, úgy eltűnik, és semmi módon nem fogja többé felidézni.

— Ezt dúdolta. Nagyon jól tudom, hogy ezt dúdolta — állapította meg Jah, aki teljesen tisztában volt a nő genetikai származásával, az évezredek alatt megtett úttal, aminek semmi köze nem volt az időutazáshoz, de annál több a népek vándorlásához, és az örökítő anyag továbbadásához. — De te ezt nem fogod soha megtudni. Ismét ugyanazt tennéd, mint akkor, ha tudnád... — s elfordította figyelmét a férfi agyműködéséről.

— Valahol már láttam... — mondta csak úgy maga elé mormogva a férfi, s hiába igyekezett, sehogy nem tudta teljes figyelmét a munkájára fordítani.

— Hát igen, meglehet... — morfondírozott tovább, csak úgy magának, a nő figyelmét felkeltette ezekkel a valójában semmit mondó mondatokkal.

— Aki örök időutazó... Az, tudja! — vidámra akart sikeredni a dolog, de mire elrezegetek a szavak, a nőben valami ismeretlen mély, belső, megfogalmazhatatlan idegi anyagcsere komollyá tették.

A nő ismét dúdolni kezdett. A férfiben megint felmerült a gondolat, hogy ismeri ezt a dallamot, valahonnan, talán gyermekkorából.

— Na persze! — válaszolta a férfi, s közben már rég nem az járt az eszében, hogy a nő valami választ vár, vagy illő lenne valamit válaszolnia. „legalább vakkantok valamit, a végén még azt hiszi, hogy megbolondultam, vagy hogy keresztülnézek rajta, válaszra sem méltatva” — gondolta.

— Azért nagyon élvezném... Nevetséges, gyerekes dolog ez, ábrándozás, meg játék, elképzelni az idő folyamatát, amint valahogy állandóan élünk. Az isteni lehetőséget... Aztán tudomásul kell venni a jelen materiális valóságát. Sőt! A jelen munka valóságát! Hogy halad?

— A jelen munka valóságában rendkívül rosszul. Ez az ebéd megülte a gyomromat, vagy nem is tudom... Talán az, talán más. Meg a maga isteni lehetőségei... — elhallgatott, közben valamit beírt a számítógépbe. — Azért meg nem tartunk ott, hogy az isteni hatalom, vagy az úfői csak úgy üzenetet üldögessenek, akár nekem, vagy mindkettőnknek. Akár ide a számítógépre.

— A sugallatok! Tudja, a sugallatok!

— Gyakran úgy beszél, mint egy elvakult materialista. Aztán meg úgy, mint aki hívó...

— Mindkettő igaz.

— Milyen szépen hangzik a tétel. Az anyag, mint objektív valóság. Gyakran gondolkodom rá, talán az isten is egy megnyilvánulás. Mert mi is a világban az a dolog, ami mindenütt jelen van?

— Hümm — a férfi elmélyedt a munkájában.

— És mi az, ami minden anyagban jelen van. Minden rezeg. Amit nem látok az is. Talán a fekete lyuk legfeketébb közepe is... Bár ezt csak a fizikusok tudhatják... talán maga az isten a rezgéssel egyenlő. Ami mindenütt és mindenben benne van. Itt, ebben a szobában, a sejtjeimben, a maga sejtjeiben, a bútorokban...

— Hogyan? Mi van a sejtjeimben? — szólt a férfi, mert egy-két szó megszakította a munkájában.

Jah várt, előre tudta a következő mondatot, mégis, ahogy teremtményei szerették a filmeket újra és újra megnézni, meghallgatni ugyanazokat a párbeszédeteket, ő is megvárta és meghallgatta amit mondanak, közben agyuk minden sejtjének működését érezte, és a kimondott szavak agyi biokémiájának menete gyakran elégedettséggel töltötte el; lám, jól működik. Benn, az egység mélyén Luc azzal foglalkozott, hogy a világegyetem egy része épp most ér el abba az állapotba, ahol mint egy tölcsér belsejébe bezuhan az anyag, az energia, és mégse vész a semmibe, a tölcsér alján visszafordul a folyamat, és megindul kifelé... Ahogy mostanában az emberek is kezdik modellezni ezt a történetet. Gab elégedett volt, hitt az öröklétben, s biztos volt benne, ahogy Jah nem fog visszafordulni minden figyelmével az emberhez, elvégre az, megkapván a szabad akaratot, tette a dolgát, ahogy a beleírt program szerint tennie kellett. Mégis, Gab néha szomorún vette tudomásul, hogy az ember a legrosszabb teremtmény a világmindenségben, hiszen mennyivel biztosabb egy csillagrendszer, vagy egy ásvány, akár egy növény, vagy egy földi állat, hogy a beleírt programot valóban teljesíti... Most azonban mindketten Jah részeiként, az egészben

voltak, s bár gondolataik néha hatással voltak alkotójukra, a lényeket, az előre meghatározott tudott és biztosan zajló világot és főleg Jahot ez nem befolyásolta.

— Mert csak mint az anyagi valóság... — gondolta a nő. — Legyen bárki hívó, vagy tagadó... — S felidéződtek benne régi emlékeke, viták, mikor még az istentagadás volt a divatos eszme, a lázadás, a modernség jele. — Hüm. Igen. A világ agyagi egysége akkor is van, létezik, ha nem tudunk róla. Modellezhető az anyagban végbemenő folyamat...

— Szóval, a sejtjeimben végbemenő folyamatok is egyszer, valamikor, leírhatók lesznek, csak idő kérdése — mondta a férfi, bár a megszakadt beszélgetést már nem akarta folytatni.

Jah jelen volt, és egyszerre távolodott. Ott maradt mind rezgésben, minden atomban, a sejtjeikben, a körülük lévő mikro- és makro-világ összes részecskéiben, mégis egyre messzebbre került tőlük. A rendszer működött, egyelőre nem volt szükség drasztikus beavatkozásra. Semmi értelme nem volt jelenleg egy új vízözönnek, sem egy Sodoma-Gomorrha megismétlésének. De még a földi megtestesülésnek sem, aminek kínjait soha nem felejtette el... Túl jól sikerültetek... — gondolta gyakran. — Mindent elvetettetek, aki hozzám vezet. Az az egy-kettő... Ugyan!

Jah hagyta, haladjon a földi idő. Saját, végtelen létében ezek a történések csupán részei voltak a világ ember számára felmérhetetlen és megérthetetlen változatosságának.

— Valamikor... Ha megint olyanba ütitek az orrotokat... majd akkor... — s figyelmét ismét elfordította az ember felől.

Gab csendben és belenyugvóan simult bele az egészbe, ő mindig megsajnálta az embert, aki oly gyakran volt méltatlan. Luc megpróbált kilépni, és visszatérni az emberhez.

— Semmi szükség rá! Többre vitték, mint amire valaha téged létrehoztalak! — s Jah visszaparancsolta Lucot az egészbe.

Jah az egyensúlyra figyelt. Anyagi részecskéi, amik a képmások világában maradtak, minden változást, minden történést azonnal közvetítettek hozzá, az összhatás jelenleg a tűrhető átlag szélső határán volt.

— Összhang — gondolta Jah. — majd még egy kis kitérő... de összességében összhang.

Gab és Luc azonnal megismételték: összhang.

— Na? Eljön? — kérdezte a férfi. — Érdekes téma lesz. Maga szereti az ilyesmit. Tudós elmék fognak beszélni róla, hogy milyen az ember kapcsolata az Istennel. Főleg arról, hogy valóban magukra hagyott-e bennünket az Isten.

— Persze, persze — válaszolt a nő, s közben arra gondolt, akár elhagyta az embert, akár vele maradt az Isten, azt úgyse lehet soha megtudni. Ahogy

azt sem lehet pontosan megtudni, mikor épül fel a mama. Kikapcsolta a számítógépet, s azt latolgatta, mennyi ideig fog tartani, míg a délutáni csúcsforgalomban hazaér. Majd telefonál az ápolónőnek, hogy várjon...

— Jaj, Istenem! — sóhajtott fel, szinte hangtalanul, mert semmi kedve nem volt a férfi ostoba viccéhez: „Tessék! Itt vagyok” s ez most nem is hangzott el.

Jah akár szemben állhatott volna a nővel, akkor is olyan tisztán látja.

— A szeme. Ennek is a szeme. Nem, semmi értelme, hogy csak rá figyeljek — az egészben Gab megrezdült. Jah hagyta.

— Maradj vele egy ideig! De ne merj nekem semmi információt küldözgetni! — mondta neki Jah, s készült, hogy visszavonuljon.

— Úgyis tudod... — bólintott Gab.

— Hát pont azért! Épp elég, hogy tudom.